
INFO PH

Nr. 8 / Mai 2020

**Newsletter editat de
Casa Corpului Didactic Prahova**

ISSN: 2285-2352   ISSN-L: 2285-2352

- CUPRINS -

Fișa de lectură – instrument în dezvoltarea competențelor literacy și de învățare	3
❖ Niculescu Mihaela-Oana, bibliotecar Casa Corpului Didactic Prahova	
<i>Aleea Scriitorilor...la Liceul Tehnologic Toma Socolescu, mun. Ploiești.....</i>	<i>7</i>
❖ Vasile Elena, bibliotecar Liceul Tehnologic "Toma Socolescu", mun. Ploiești	
O stea pe bolta cerească a poezilor - Ion Vinea.....	8
❖ Ioniță Alexandra, profesor Liceul Tehnologic "Toma Socolescu", mun. Ploiești	
Prima școală românească - prima dovadă vie de existență a învățaturii românești.....	9
❖ Huțanu Veronica, profesor Liceul Tehnologic "Toma Socolescu", mun. Ploiești	
Ștefan Alexandru Sașa - scriitorul câmpinean, în oglinda timpului.....	13
❖ Ene Mihaela, profesor-documentarist Liceul Tehnologic "Toma Socolescu", mun. Ploiești	
Dorul de lumină, propriu poetului Nicolae Labiș	16
❖ Ploscaru Georgeta-Camelia, profesor Școala Gimnazială comuna Târgșoru Vechi	
Pe <i>Aleea Scriitorilor</i> , împreună cu Roald Dahl.....	20
❖ Năstase-Alexandru Clementina, bibliotecar Școala Gimnazială "G. Emil Palade", mun. Ploiești	
❖ Săceanu Laura, profesor inv. primar Școala Gimnazială "G. Emil Palade", mun. Ploiești	
Alexandru Macedonski – Inedit.....	22
❖ Minea Elena, bibliotecar Liceul Tehnologic Energetic „Elie Radu”, mun. Ploiești	
Timpul în operele fantastice ale lui Mircea Eliade.....	27
❖ Cîrciu Carmen-Maria, profesor Liceul Tehnologic Mecanic, mun. Câmpina	
Trăsături ale liricii argheziene	31
❖ Firan Alina Mihaela, Bibliotecar Casa Corpului Didactic Gorj	
O nouă reușită de haretian	34
❖ Petrișor Minodora, bibliotecar Colegiul "Spiru Haret", mun. Ploiești	
❖ Vlad Adriana, profesor Colegiul "Spiru Haret", mun. Ploiești	

❖ Păun Mihaela, profesor Colegiul "Spiru Haret", mun. Ploiești	
Veronica Micle.....	35
❖ Moise Andreea-Ștefania, clasa a X-a D - Liceul Teoretic "Grigore Tocilescu" Mizil	
Cazul Cioran	37
❖ Monea Dana, profesor documentarist Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” Vișina, jud. Dâmbovița	
Proiect interjudețean <i>Aleea Scriitorilor</i>	38
❖ Mocanu Silvana, bibliotecar Liceul Tehnologic Energetic, mun. Câmpina	
<i>Aleea Scriitorilor</i>	40
❖ Dumitrache Lavinia Elena, bibliotecar Școala Gimnazială "I. Câmpineanu", mun. Câmpina	
„Minunea” sau despre acceptare.....	41
❖ Neculai Nicolette, bibliotecar Colegiul De Artă „Carmen Sylva”, mun. Ploiești	
<i>Aleea scriitorilor ... la Școala "Ion Câmpineanu "</i>	43
❖ Dumitrache Lavinia Elena, bibliotecar Școala Gimnazială "I. Câmpineanu", mun. Câmpina	
Literatura Evului Mediu.....	46
❖ Minea Elena, bibliotecar Liceul Tehnologic Energetic „Elie Radu”, mun. Ploiești	
Debut literar.....	50
❖ Burlacu Sabina, clasa a IX-a C - Liceul Teoretic "Grigore Tocilescu" Mizil	
Regele Ferdinand.....	53
❖ Dragomir Cătălina, bibliotecar Colegiul "Ferdinand I", com. Măneciu	
Index autori.....	55

Responsabilitatea asupra conținutului textelor, revine autorilor, conform legii.

Colectivul de redacție

ISSN: 2285-2352   ISSN-L: 2285-2352

FIȘA DE LECTURĂ – INSTRUMENT ÎN DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR LITERACY ȘI DE ÎNVĂȚARE

Niculescu Mihaela-Oana, bibliotecar Casa Corpului Didactic Prahova

Fișa de lectură este un instrument extrem de util în tehnicile de muncă intelectuală, care ajută la structurarea și fixarea cunoștințelor citite, identificarea scrierilor și a temelor parcurse, verificarea rigurozității ideilor reținute, la evidența propriilor judecăți, opinii, comentarii,

reflecții vis-a-vis de lectura realizată, ajutând la redactarea propriilor texte. Trebuie menționat că este, de asemenea, unul dintre cele mai îndelung și frecvent utilizate instrumente de lucru, în lectură și activitatea de documentare științifică.

FIȘĂ DE LECTURĂ - MODEL

Am început lectura la data: 10.05.2020

Am terminat lectura la data: 14.05.2020

❖ Informatii generale:

- **Titlu:** „Romeo și Julieta”
- **Autor:** William Shakespeare
- **Locul apariției:** București, Editura Gramar
- **Anul apariției:** 2009
- **Nr. de pagini:** 160 de pagini
- **Genul și special literară:** genul dramatic, piesă de teatru

- **Structura operei:** are 5 acte, primele 2 sunt structurate după regulile comediei, iar următoarele, după regulile tragediei
- **Locul și perioada desfășurării acțiunii:** orașul italian, Verona; perioada Renașterii, sec. XVI - aproximativ anii 1500
- **Opera este scrisă în:** proză
- **Limbajul operei literare:** limbajul este adaptat timpului în care se petrece acțiunea
- **Personaje:**

Prințul Escalus, domnitorul orașului
 Verona;
 Paris, tânăr înrudit cu prințul;
 Montague și Capulet, cele doua familii
 dușmane;
 Romeo fiul lui Montague;
 Mercuțio, rudă cu prințul și prieten cu
 Romeo;
 Bemvolio, nepotul lui Montague, prieten
 cu Romeo;
 Tybalt, nepot al lui Lady Capulet;
 Lorenzo, Ioan, doi călugări;
 Balthazar, slujitorul lui Romeo;
 Sampson, Gregory, slujitorii familiei
 Capulet;
 Peter, slujitor al doicii Julietei;
 Abraham, slujitorul lui Montague;
 Doica Julietei;
 Julieta, fiica lui Capulet;
 Lady Capulet;
 Lady Montague.

Personajele sunt bine conturate, fiecare având o voință proprie, care, în opinia mea, îi definește mai bine. Ele se remarcă prin atitudinea lor, prin faptele pe care le săvârșesc, cât și prin limbajul pe care îl folosesc. Dintre totii, am remarcat-o pe doică, care prin atitudinea sa, aduce puțină lumină și o notă de umor, în contextul tragic al piesei.

❖ Informații despre autor:

- **William Shakespeare** (n. 23 aprilie 1564 - d. 23 aprilie 1616), a fost un dramaturg și poet englez, considerat cel mai mare scriitor al literaturii de limba engleză. El este adesea, numit scriitorul național al Angliei și "Poetul din Avon" ("Bard of Avon").

Piesele lui de teatru, au fost traduse în toate limbile vorbite, și sunt jucate mai des, decât cele ale oricărui alt dramaturg. Shakespeare a scris majoritatea operelor sale cunoscute, între 1589 și 1613. Piesele lui de început, au fost în special, comedii și istorii, genuri pe care el le-a ridicat la punctul maxim de rafinament și artă, până la sfârșitul secolului al XVI-lea.

• Alte opere ale autorului:

Opera sa, este alcătuită din 38 de piese de teatru, dintre care, 17 comedii, dar și din piese istorice, tregedii, 154 de sonete, 2 lungi poeme narative, și multe alte poezii, din care, am selectat pentru enumerare:

- *Furtuna*
- *Doi gentlemeni din Verona*
- *Nevestele vesele din Windsor*
- *Măsură pentru măsură*
- *Comedia erorilor*
- *Mult zgomot pentru nimic*
- *Zadarnicele chinuri ale dragostei*
- *Visul unei nopți de vară*

- *Neguțătorul din Veneția*
- *Cum vă place*
- *Îmblânzirea scorpiei*
- *Totul e bine când se termină cu bine*
- *A douăsprezecea noapte*
- *Poveste de iarnă*
- *Pericle, Prinț al Tironului*
- *Sonete etc.*

❖ Informații despre conținutul operei:

Opera dramatică „Romeo și Julieta”, este probabil, cea mai cunoscută poveste de dragoste din istoria lumii, a fost scrisă în 1594, și are la bază, o poveste reală, petrecută în secolul al XVI-lea. Are ca temă, lupta cu prejudecățile și iubirea imposibilă dintre doi tineri proveniți din două familii importante și rivale, a căror poveste se sfârșește tragic, cu sinuciderea celor doi.

❖ Rezumatul operei:

Opera este o piesă de teatru tragică, și este împărțită în cinci acte.

În primul act, au loc două evenimente majore, ce vor decide în mare măsură, soarta personajelor principale. În urma unui scandal între servitorii a doua familii rivale de mulți ani, Capulet și Montague, ce se soldează cu răniți, Ducele îi pedepsește pe lorzii celor două familii, și

îi amenință, pentru a putea stopa ura și răzburarea dintre ei.

Tot atunci, Conte Capulet se hotărăște să dea o mare petrecere, la care sunt invitați mulți oameni de vază din Verona, cu excepția membrilor familiei Montague. Totuși, Romeo, fiul lui Montague, și câțiva prieteni decid să meargă mascați la petrecere. Acolo, Romeo o întâlnește pe Julieta, fiica lui Capulet, de care se îndrăgostește, sentimentul fiind reciproc. Petrecerea fiind un bal mascat, cei doi nu-și cunosc adevărata identitate.

În actul al II-lea, cei doi își descoperă adevărata identitate, aflând astfel, și ce iubire imposibilă îi unește. Cu toate acestea, ei sunt hotărâți să se căsătorească pe ascuns, ceremonia fiind săvârșită de fratele Lorenzo, și știută numai de doica Julietei.

Actul al III-lea debutează cu o altă întâmplare nefericită care va contribui la soarta tragică a celor doi îndrăgostiți. Luându-se la încăierare, câțiva membri ai celor două familii, conduși de Mercutio (Montague) și Tybalt (Capulet), Mercutio este rănit, murind în cele din urmă. Romeo este orbit de răzburare după moartea acestuia, și îl omoară pe Tybalt. În urma acestei morți, Ducele îl condamnă pe Romeo la exil. Atât Romeo, cât și Julieta,

sunt distruși de imposibilitatea de a-și trăi povestea de iubire, iar Contele Capulet hotărăște să o mărite pe Julieta, cu Sir Paris, un tânăr bogat și frumos, de familie bună.

În actul al IV-lea, Julieta se vede abandonată și silită să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubește. Ea caută ajutor la fratele Lorenzo. Amândoi, pun la cale un plan, în urma căruia, Julieta trebuia să pară moartă, bând o licoare ce-i oprește respirația, pentru ca familia ei să o îngroape. Astfel, Romeo va putea veni să o scoată din mormânt și să fugă împreună în lume. Julieta ascultă de fratele Lorenzo și bea amestecul în noaptea dinaintea nunții cu Paris. Astfel, pregătirile de petrecere se transformă în pregătiri de înmormântare. Spre finalul actului, aflăm că scrisoarea în care era explicat, de către fratele Lorenzo, planul de „evadare” al Julietei, nu mai ajunge la Romeo.

În ultimul act, actul V, Romeo află că Julieta a murit. Îndurerat, el cumpără otravă de la un spițer și pleacă spre Verona, la mormântul Julietei, unde îl întâlnește pe Paris. Cei doi se înfruntă, Paris sfârșind mort. Romeo bea apoi, otrava și moare lângă preafrumoasa lui sotie. Când efectul licorii băute de Julieta trece, aceasta se trezește, găsindu-i morți, atât pe Romeo, cât și pe Paris. Astfel, ea își pune capăt vieții,

cu ajutorul unui pumnal. Când familiile celor doi, descoperă trupurile copiilor, cât și povestea lor de dragoste, hotărâsc să facă pace, o pace încununată însă, de o tragedie.

❖ **Moduri de expunere:** Dialogul, monologul, descrierea și povestirea la persoana a .

❖ **Titlul operei:** Titlul este la prima vedere, transparent, deoarece trădează tema textului, sau mai bine zis, o anticipează.

❖ **Mijloace artistice:** comparații, personificări, epitete, metafore.

❖ **Citate preferate:**

„Iubirea, cei ce-s tineri - acesta-i adevărul - în inimi nu o poartă, ci mai curând în ochi.”

„Deșertăciune grea, voioasă jale! Haos diform de forme ideale! Avânt de plumb! Lumină, fum! Foc, Gheață! Bolnav, dar teafăr! Somn de-a pururi treaz! Ești și nu ești; acesta e amorul!”

❖ **Impresia mea generală:**

Consider că textul este o capodoperă a literaturii universale, care, deși are un limbaj destul de complex, reușește să transmită sentimente profunde lectorului și să redea atmosfera epocii. Datorită stilului în care este scrisă opera, te face să te simți chiar în mijlocul dramei.

❖ **Note de lectură:**

- **Opera mi-a trezit** sentiment de compasiune și tristețe pentru sfârșitul tragic al celor doi tineri îndrăgostiți.
- **Ceea ce impresionează** este lupta cu prejudecățile și ura dintre cele două familii.
- **Am admirat** sentimentele profunde și iubirea pură trăită de cei doi tineri.

❖ **Referințe / opinii critice:**

ARAFAY, Mireia (2005). *Books in Motion: Adaptation, Adaptability, Authorship*. Editions Rodopi BV.

BARRANGER, Milly S. (2004). *Margaret Webster: A Life in the Theatre*. University of Michigan Press.

BAUCH, Marc A. (2007). *Friar Lawrence's Plan in William Shakespeare's Romeo and Juliet And His Function as A Counsellor*. Munich: Grin.

BLOOM, Harold (1998). *Shakespeare: The Invention of the Human*. New York: Riverhead Books.

BLY, Mary (2001). „The Legacy of Juliet's Desire in Comedies of the Early 1600s”. În Margaret M. S. ALEXANDER; Wells, Stanley. *Shakespeare and Sexuality*. Cambridge: Cambridge University Press. p. 52-71.

Bibliografie:

1. COSTEA, Octavia, *Didactica lecturii. O abordare funcțională*, Editura Institutului European, Iași, 2006.
2. SHAKESPEARE, William, *Romeo și Julieta*, Gramar, București, 2009.

Resurse electronice:

3. <https://eclecticuno.blogspot.com/2015/04/fis-a-de-lectura-ce-este.html>. (Accesat 3 mai 2020).
4. <http://www.europenizare.ro/studlog/download.php?file=fisalect.pdf&category=icrm>. (Accesat 3 mai 2020).
5. <https://sites.google.com/site/fspubunibucro/fspub/student-fspub/ghidul-studentului/ghid-academic/evaluarea-si-promovarea> (Accesat 3 mai 2020).

ALEEA SCRITORILOR ... LA LICEUL TEHNOLOGIC “TOMA SOCOLESCU” PLOIEȘTI

Vasile Elena, bibliotecar Liceul Tehnologic “Toma Socolescu”, mun. Ploiești

**“O carte bună este o educație a inimii [...], o creație a naturii interioare”
(Susan Sontag)**

Ajuns la ediția a IV-a, proiectul educațional interjudețean **Aleea Scriitorilor**, și-a făcut simțită prezența și în acest an școlar, în activitățile desfășurate de elevii Liceului Tehnologic „Toma Socolescu”, mun. Ploiești.

Proiectul coordonat de Vasile Elena – bibliotecar, în colaborare cu profesorii catedrei de limba și literatura română

(Ioniță Alexandra, Huțanu Veronica, Clucerescu Carmen) și profesor documentarist Ene Mihaela, a debutat și în acest an școlar, cu o bună popularizare în rândul elevilor.

S-au evidențiat plini de entuziasm și curiozitate, elevii claselor a IX-a C, a IX-a E și a XI-a E, aceștia implicându-se activ și înțelegând în același timp, că este un câștig aparte pentru ei, în a-și dezvolta aptitudinile de lucru în echipă, că așa vor putea să își dezvolte cunoștințele literare, stimulându-și imaginația și creativitatea.

Obiectivul a fost atins și anume de a le dezvolta simțul de apreciere a moștenirii culturale, educarea sensibilității față de valorile literare, creșterea gradului de educație prin lectură, cunoaștere, comunicare, creație și implicare.

În urma acestor constatări, trebuie să remarc că experiențele trăite de elevi, construiesc relații durabile, apropiere elevii de lectură, descoperă calități, aptitudini,

talente – promovând astfel, adevăratele valori ale culturii.

O STEA PE BOLTA CEREASCĂ A POETILOR - ION VINEA

Ioniță Alexandra, profesor Liceul Tehnologic "Toma Socolescu", mun. Ploiești

La ce ne gândim când spunem o stea? La lumină, la un obiect ceresc îndepărtat, care depășește dimensiunea terestră. O astfel de definiție, o putem atribui și unui scriitor, dar mai cu seamă unui poet.

Să privim în trecut, căci acesta ne dezvăluie din ce rădăcini continuăm să înflorim. Se împlinesc 125 de ani de la nașterea poetului Ion Vinea, o stea de pe bolta cerească a poezilor români, o lumină dincolo de cotidian, care privește spre absolutul ideilor și creației poetice. Reperat în activitatea literară interbelică, scrierile sale sunt greu de încadrat într-un singur curent literar. Astfel, **Ion Vinea** este aflat aproape de simbolism, dar și în vecinătatea mișcării literare de avangardă. Conducător al Revistei *Contimporanul*, între 1922-1932, poetul se remarcă prin intermediul strălucirii sale în creația literar-artistică, prin titluri semnificative: **Revedere, Amurg, Insomnii, Crin de iarnă, Ceas rău, Întâlnire, Fără tine, Abecedar, Adagio, Clopote, Stelele, Steaua somnului.**

Oare privind deasupra ta poți vedea toate stelele de pe cer? Cu siguranță, nu. Tot așa sunt descoperite și luminile poetice ale culturii române, prin a parcurge studiul poeziei dincolo de convenționalul programelor școlare. În ediția de anul acesta a proiectului educațional interjudețean *Aleea Scriitorilor*, ne-am propus să lărgim orizontul, să extindem bolta cerească, prin luarea la cunoștință a contribuției lui Ion Vinea în literatura română. Și ce poate fi mai frumos ca o poezie? Această alcătuire magică de sentimente, idei și trăiri este asemenea unei lumini și unei străluciri create de o stea, de poetul, artistul, o condiție superioară a spiritului uman.

În data de 2 martie 2020, în cadrul Colegiului Tehnologic *Toma Socolescu* din Ploiești, am realizat o activitate didactică în cadrul etapei proiectului “Creativitate, imaginație și lectură”, în cinstea marelui poet *Ion Vinea*.

Elevii clasei a XI-a E, coordonați de profesor Alexandra Ioniță și bibliotecar Elena Vasile, au prezentat date generale despre autor, au recitat diferite poezii ale acestuia și au oferit exemple de îmbinare a literaturii cu pictura prin desene reprezentative operelor literare. Astfel, prin *Aleea Scriitorilor*, am pășit împreună pe

drumul creației și al culturii, bucurându-ne de cerul înstelat al poezilor de valoare.

Așadar, activitatea a avut un rezultat strălucitor, ca o stea ce luminează universul literar al elevilor și le-a oferit acestora bucuria propriei descoperiri prin cunoașterea sensibilității poetice.

PRIMA ȘCOALĂ ROMÂNESCĂ - PRIMA DOVADĂ VIE DE EXISTENȚĂ A ÎNVĂȚĂTURII ROMÂNEȘTI

*Huțanu Veronica, profesor Liceul
Tehnologic "Toma Socolescu", mun.
Ploiești*

În vremuri tulburi, greu de înțeles și de acceptat atât de brusc în liniștea vieții cotidiene, apare sentimentul nevoii de autoanaliză spirituală. Și atunci, încercăm să pricepem, înainte de toate, componenta noastră educațională ca neam, pentru a reuși să ne autodefinim ca indivizi mai apoi. Din acest motiv, am hotărât ca anul acesta, să ne aplecăm pentru o clipă, sufletul

asupra istoriei Școlii Românești, al cărei rod au fost chipurile pline de har ale scriitorilor, rânduți în timp ca niște icoane.

După cum bine știm, școala înseamnă ordine și chibzuință, căci suntem încredințați că ea este un fel de formă în care pui copilul ca pe un aluat la dospit. Învățătura îl rumenește, iar părinții și-l iau înapoi gata copt. Frumos drum, dar unul sinuos, nu tocmai simplu! Am decis, prin urmare, ca împreună cu elevii clasei a IX-a C, din cadrul Liceului Tehnologic “Toma Socolescu”, să descoperim rădăcina, vie încă, a Școlii Românești, rădăcină sădită cu îndrăzneală și omenie de înaintașii noștri și hrănită cu substanța lor spirituală, până la noi. Primul pas a fost aflarea izvorului învățaturii noastre, primul așezământ în care dascălii și-au început drumul ca făuritori ai sufletului național: *Școala din Scheii Brașovului*.

Elevii au apelat în acest scop, la resursele bibliotecii din cadrul liceului, fiind îndrumați de doamna bibliotecar Vasile Elena care, dedicată fiind meseriei, a avut deosebită grijă de a achiziționa și a pune la dispoziția cititorilor, cărți rare despre Școala de la Brașov.

Curioșii cititori au descoperit, astfel, cu uimire și încântare, faptul că prima noastră școală a fost întemeiată în anul 1495, deși istoria învățământului a consemnat-o abia în secolul al XVI-lea, în anul 1583. În acest an, s-au zidit Sfânta Biserică, cu învoirea judeului Brașovului, și Școala găzduită de așezământul creștin ortodox. Dovadă este și o bulă papală, a lui Bonifaciu al IX-lea, de la 1399, care confirmă

că la acea dată, în Șchei, exista deja o școală unde învățau creștinii ortodocși, care, și pe atunci, erau majoritar români. Elevii au aflat cu mirare că la această școală, în acea vreme, nu veneau toți copiii, ci numai un elev din fiecare localitate, “alesul satului”, pentru a deveni dascăl, notar sau chiar preot în sat. Ca să poată veni la școală, elevii aduceau o găleată cu grâu, un car cu lemne și 4 florini, bani cu care cumpărai cam 3-4 boi! La școală, nu se studiau numai gramatici, ci și cărți de învățătură bizantine și căți cu pilde din *Biblie*, dar și filozofie. Elevii de atunci, învățau cum se redactează documente oficiale și legi comerciale.

Grație diaconului Coresi, aici, au văzut lumina tiparului primele cărți în limba română. El a venit aici de la Târgoviște, în 1556, când în biserică, se folosea limba slavonă, iar preoții din Ardeal începuseră să traducă în limba română, cărțile bisericești. A recunoscut imediat că în Ardeal, era nevoie de cărți în limba română și a tipărit 39 de cărți, în 150-200 de exemplare.

În prezent, edificiul adăpostește “Muzeul Prima Școală Românească”. În muzeul școlii, se poate vedea tiparnița lui Coresi, care stă alături de 39 exemplare coresiene. Averea Muzeului „Prima Școală Românească” este cu adevărat imensă. Tot acolo, se găsește prima carte slavonă tipărită din lume. A fost executată în 1491 la

Cracovia, din porunca lui Ștefan cel Mare. Atunci s-au tipărit patru exemplare, dar trei dintre ele au fost distruse, iar cel de la noi este unic în lume. Alături de cartea poruncită de Ștefan cel Mare, este expusă și prima Biblie tipărită a rușilor, din anul 1581. Muzeul păstrează și toate Bibliile vechi scrise în limba română. Este vorba despre *Prima Biblie de la 1688*, a lui Șerban Cantacuzino, *Biblia de la Blaj* (1795), *Biblia de la Buzău* (1854), *Biblia de la Sibiu* (1858), *Biblia de la Paris*, a lui Ioan Heliade Rădulescu (1864), dar și recent descoperita *Biblie de la Petersburg*, scrisă în limba română și tipărită în Rusia, în anul 1819.

Frumoasa clădire care a adăpostit prima școală românească de pe tot cuprinsul țării noastre, din Șcheii Brașovului, s-a păstrat destul de bine până astăzi. Imobilul este în prezent, muzeu și are porțile larg deschise vizitatorilor.

După etapa documentării, am desfășurat împreună cu elevii clasei a IX-a C, la începutul lunii martie, activitatea intitulată “Prima Școală Românească - Tezaur de cultură”, în Centrul de Documentare și Informare din cadrul liceului, unde elevii au expus materiale realizate în format Power Point, au vizionat reportajul “Prima Școală Românească”, din colecția *Monumentum*, aflând lucruri

deosebite despre existența fizică, dar și spirituală a școlii. Astfel, au descoperit Sala “Anton Pann”, care amintește nu numai de popasurile repetate ale marelui povestitor (de la care s-au păstrat valoroase cărți și documente), dar și de școala cea veche. Apoi Sala “Diaconul Coresi” care amintește de marele cărturar și colaboratorii săi (Călin, Mănăilă, Șerban Coresi, Toma, protopopii Iane și Mihai), care au realizat primele cărți de circulație în limba română, făcând posibilă biruința definitivă a scrisului în limba neamului. Au fost tipărite între anii 1556-1588, circa 40 titluri de carte în sute de exemplare, care s-au răspândit în toate ținuturile românești, consfințind astfel unitatea spirituală a acestui popor. Dintre exponatele acestei săli, sunt demne de amintit *Cazania a II-a (Cartea românească cu învățătură)*, tradusă în Șcheii, de protopopii Iane și Mihai, *Psaltirea, Sbornicul, Octoihul* etc.

Urmează Sala “Cartea, factor de unitate națională”, care cuprinde tezaurul mai sus menționat și Sala “Cartea și cărturari brașoveni”, în care sunt prezentați copişti, traducători, creatori de limbă literară, muzică și artă și truda acestora: *Omiliarul* din secolele XI-XII, *Molitvelnicul popei Bratu*, *Cronica protopopului Radu Tempea II*, alături de tablourile în ulei pe pânză, ale fondatorilor

liceului “Andrei Șaguna”, realizate de Mișu Pop, precum și opereta *Crai nou* a lui Ciprian Porumbescu.

Ultima sală, dar nu mai puțin valoroasă, este “Sala Cu Vatră”, un colț de rai etnografic reprezentat de vatră, icoane pe sticlă și obiecte casnice specifice Șcheiului, care îngăduie vizitatorului cunoașterea tradițiilor locale, alături de un costum de june și unul de juniță.

La finalul activității, elevii au realizat postere cu imagini și informații esențiale ale vieții Primei Școli Românești, exprimându-și entuziasmul de a vizita cât de curând acest minunat lăcaș de cultură românească.

ȘTEFAN AL. SAȘA – SCRIITORUL CÂMPINEAN, ÎN OGLINDA TIMPULUI

*Ene Mihaela, profesor-documentarist
Liceul Tehnologic “Toma Socolescu”, mun.
Ploiești*

Într-o lume în care informatizarea a trecut toate granițele și în care tot mai puțini tineri trec pragul unei biblioteci, sau citesc, de noi, de cadrele didactice, depinde atragerea noilor generații spre minunata lume a cărților.

Statutul de profesor documentarist, oferă șansa de a trezi elevilor interesul pentru lectură, pentru viața literară trecută

sau actuală, asigurându-ne, nu de puține ori, un loc de cinste în mintea lor, în amintirile pe care le vor purta cu ei întreaga viață.

Organizarea unor activități literare mi-a demonstrat, de-a lungul anilor, că poate constitui un prilej extraordinar de a atrage spre literatură și elevi „mai puțin silitori”, dar extrem de creativi și pasionați de fenomenul literar. Încercările mele, au vizat, pe de o parte, deschiderea unor noi orizonturi literare, dincolo de „dogma” programei școlare, familiarizarea cu fenomenele literare în ansamblu, contextualizarea lor, iar, pe de altă parte, oferirea unor modele din lumea literară contemporană prin întâlniri cu scriitori contemporani sau vizionarea unor interviuri luate unor scriitori celebri.

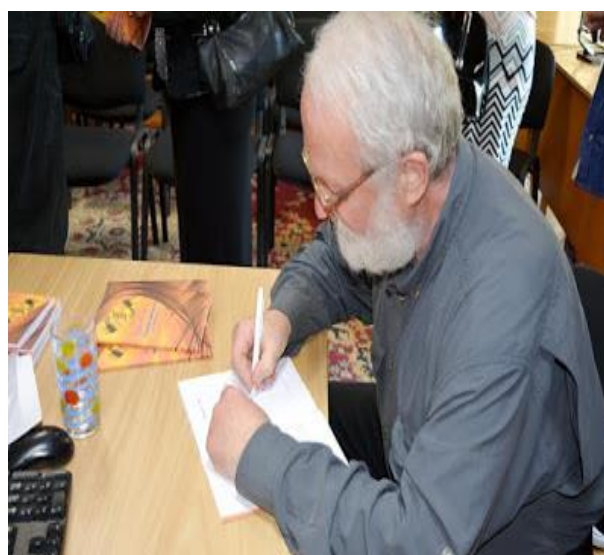
Consider că activitățile de acest gen, au avut efectul dorit în rândul elevilor, deși este întotdeauna loc de mai bine.

În anul școlar 2019-2020, cu prilejul sărbătoririi *Zilei Scriitorului* - 3 Martie, activitate în cadrul proiectului educațional interjudețean *Aleea Scriitorilor*, ediția a IV-a, etapa proiectului: *Creativitate, imaginație și lectură*, mi-am propus să-mi concentrez atenția, împreună cu elevii clasei a IX-a E, în colaborare cu colega mea, profesor de limba și literatura română,

Carmen Clucerescu, și doamna bibliotecar Elena Vasile, asupra unui scriitor epigramist : Ștefan Al. Sașa. Activitatea s-a desfășurat în cadrul Centrului de Documentare și Informare, încercând să fiu, un simplu organizator al activității, stabilind sarcini precise membrilor grupului de lucru, format din elevii „bobocei” ai clasei a IX- a E, în vederea atingerii unui feedback pozitiv din partea acestora! Am constatat în acest fel, că elevii învățau să lucreze în echipă, fiind motivați să își scoată la iveală abilitățile ascunse de la orele de curs, dar și să se documenteze în legătură cu poetul, epigramistul Ștefan Al. Sașa, să recite o poezie după ce au înțeles cu adevărat mesajul ei, sau să realizeze afișe, pliante, colaje etc.

Prin activitatea intitulată *Ștefan Al. Sașa – ludicul poet, scriitor- epigramist*, realizată în colaborare cu prof. Carmen Clucerescu și bibliotecar Elena Vasile, mi-am propus să îi apropiez pe elevi de universul poetic al lui Ștefan Al. Sașa, accesibil lor prin limbajul tranzitiv, ironie și umor, dar prin dezvoltarea aptitudinilor artistice, creative. Încadrată în proiectul ”Aleea Scriitorilor”, editia a IV-a , activitatea a fost un prilej pentru elevi, de a se întâlni ,, virtual cu un scriitor câmpinean important: Ștefan Al. Sașa (epigramist, autor de parodii, laureat a mai multe concursuri

naționale de profil). Pentru a-i familiariza pe elevi cu parodiile, poeziile poetului Ștefan Al. Sașa, am început activitatea cu o prezentare Power-Point realizată de un elev din clasa a IX-a E, despre viața și opera lui Ștefan Al. Sașa, slide-show în care au fost inserate fotografii cu poetul câmpinean, în diverse etape ale vieții sale, imagini ale unor volume semnate Ștefan Al. Sașa etc.

După ce anterior, le prezentasem câteva texte poetice ale lui Ștefan Al. Sașa, ce ar fi putut fi recitate, elevii au recitat în limba română, respectiv engleză, parodiile epigramistului, o adevărată bucurie pentru publicul specializat și nespecializat, mai ales pentru, elevii bobocei”. Zâmbetele de pe fața elevilor, ne-au făcut să credem că au înțeles mesajul parodiilor, în timp ce interviul cu Ștefan Al. Sașa, din cadrul emisiunii *Observatorul prahovean*, realizat de postul de televiziune *Valea Prahovei*, a scos la iveală, fața umană și ludică a

poetului Ștefan Al. Sașa, ceea ce i-a impresionat pe elevi, fiind spiritul nonconformist, precum și preocuparea acestuia pentru muzică. Elevii au recitat poezii din volumul *Cartea Maiei* și volumul *Parodii*. În final, elevii au primit diplome, fișe, feedback. Astfel, dacă cei prezenți (care nu au fost foarte mulți pentru că spațiul nu ne-a permis), vor vorbi fiecare cu câte cinci prieteni și vor disemina informația obținută, făcându-i măcar să caute o parodie, epigramă de Ștefan Al. Sașa pe INTERNET, cred că noi am câștigat cel puțin o luptă din război și un pas către era digitalizată și către poezia modernă.

Cu speranța că vom avea puterea, motivația și timpul, să organizăm și în anul școlar următor, asemenea activități literare, vă trimitem câteva mărturii ale bucuriei noastre. Eu cred că activitatea desfășurată în școală a fost una atât plăcută, cât și benefică. Pe lângă scopul pe care cred că această activitate l-a avut la bază, și anume de a deschide noi orizonturi spre frumos, creativitate, cunoaștere și imaginație, aceasta ne-a demonstrat că poezia nu reprezintă doar cuvinte așternute pe o hârtie, ci faptul că poți exprima sentimente, idei, concepții sub „o mască străină”, cu ajutorul cuvintelor. Tot la această activitate, ascultând recitarea parodiilor, am observat cu câtă rapiditate pătrunzi în rolul poetului,

identificându-te și contopindu-te cu aceasta, trăind momente de euforie, uneori chiar comice.

Așadar, cărțile lirice sunt ca niște corăbii încărcate, călătorind pe vastul ocean al vremii, citindu-le, descoperim lumea transpusă în versuri.” Prin participarea la această activitate literară, mi-am dat seama că iubesc poezia; dar, totodată, observ în atitudinea multora că interesul și reflecția mai profundă pentru poezie, sunt destul de scăzute, și asta doar datorită noului orizont informațional creat de tehnica modernă.

DORUL DE LUMINĂ, PROPRIU POETULUI NICOLAE LABIȘ

*Ploscaru Georgeta-Camelia,
profesor Școala Gimnazială comuna Târgșoru Vechi*

Nicolae Labiș s-a născut într-un loc al cărui nume amintește de rădăcini, de flori, de cântec, de puritate, satul Mălini (Poiana-Mărului, județul Baia). Data nașterii sale, 2

decembrie 1935, s-a aflat sub semnul unei lupte victorioase și dorinței de a exprima emoțiile umane: „mama și-a zis că mă nasc într-o zodie

bună”¹. Poetul însuși și-a manifestat, de asemenea, admirația față de locurile natale: „Eu m-am născut acolo pe unde munții cântă”², iar nașterea sa a fost asociată sărbătorii Sfântului Andrei: „M-am născut iarna, la Sfântul Andrei”³. Versurile citate sunt emblematice pentru izvoarele de la care și-a potolit setea de cunoaștere Nicolae Labiș: natura patriei și credințele. De aici, au izvorât, ca dintr-un singur cânt doinele,

colindele, horele și stihurile toate. De aici, s-

Motto: „Fiii voștri, însă, trebuie să-nvețe/ [...] dorul de lumină...”¹

au înălțat spre lumină cuvintele înlănțuite, menite să ivească opera literară asupra căreia trebuie să se oprească fiecare învățăcel.

Părinții poetului, învățătorii satului, au avut un rol deosebit în formarea acestuia. Mama sa, Ana-Profira Labiș, i-a fost învățătoare. Copilul, fascinat de lumea basmului, a învățat să citească pe ascuns, ajutat de elevii mamei sale, colegi de școală mai mari. Elevul Labiș a atras atenția profesorilor săi, prin comportament și seriozitate. Calitatea de elev eminent, a fost susținută chiar de unul dintre ei, profesorul Aurel George Stino: „Nicolae Labiș îmbina armonios străduințele pentru toate disciplinele, cele literare, științifice și artistice, păstrând, nota maximă la conduită.”⁴. Alte dovezi ale înzestrării sale spirituale au fost lăsate de către sora sa mai

¹ LABIȘ, Nicolae, 1984, *Poezii*, București, Editura Cartea Românească, p. 19.

² LABIȘ, Nicolae, 1984, *Poezii*, București, Editura Cartea Românească, p. 206.

³ *Ibidem*, p. 14.

⁴ *Nicolae Labiș. Album memorial*, Editura Secolul 20, p.13.

mică, Margareta Labiș: „Elevul Labiș era un bun matematician, desena minunat, dar lectura l-a acaparat tot mai mult, apoi, scrisul”⁵.

Drumul *spre lumină* a fost presărat de amărăciune datorată războiului, secetei, gândului la casa părintească, pe care o lăsase în urmă pentru a se refugia la Mihăilești, lângă Câmpulung Muscel: „Am dus-o greu în refugiu, în Muntenia./ Foamea ne urmărea ca vedenia./ Eu aveam visul plin de aur și slavă”⁶. La întoarcerea din pribegie, la Mălini, Nelu (așa îl alintau părinții) a lăsat mărturie starea sufletească provocată de revederea ținuturilor dragi: „S-a întristat oleacă satul/ [...] Văzându-mă că vreau să plâng./ Din ziduri cărămida rânjea strâmb./ [...] Ieșind tăcut afară-am dat să beau/ Dar ciutura lipsea de la fântână.”⁷.

Se pot adăuga și alte repere care au consolidat formarea sa. Lipsa de îngâmfare l-a oprit pe Nicolae să destăinuie înrudirea cu povestitorul Ion Creangă. Mama Profirei Labiș a locuit la Humulești, iar copilul mergea adesea în locuința ei cu iz de poveste. Așadar, lumina s-a revărsat asupra sa din foarte multe locuri și în foarte multe moduri.

Cele mai însemnate repere, care s-au transformat în trepte pentru urcușul spre *lumină*, au fost cuvintele. „Poetul a cărui frază chiar discursivă cântă”⁸ a valorificat limba veche, bogată în regionalisme, arhaisme, expresii populare. Multe dintre aceste cuvinte sunt puțin folosite astăzi și par a fi date uitării. Prin urmare, importanța cunoașterii lor amintește despre cunoașterea limbii române vorbită pe teritoriul țării. Nu întâmplător, Labiș a fost și colecționar de folclor. Dorința de a scoate la lumină creațiile folclorice a fost consemnată de către profesorul său, Vasile Gh. Popa, care l-a pregătit pentru Concursul Național de Poezie din anul 1951, la care, Labiș a obținut locul I.

⁵ *Ibidem*, p. 208.

⁶ LABIȘ, Nicolae, 1984, *Poezii*, București, Editura Cartea Românească, p. 220.

⁷ *Ibidem*, pp. 222, 223.

⁸ CĂLINESCU, G, *Nicolae Labiș*, op.cit., pag. 6.

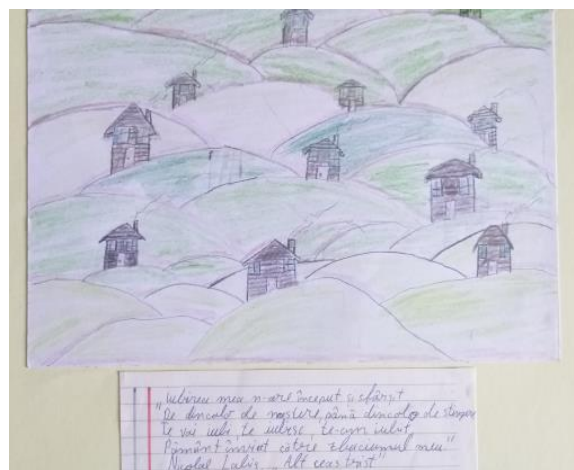
MINI DICȚIONAR DE TERMENI MAI PUȚIN FOLOSIȚI	VERSURI ÎN CARE AU FOST FOLOSIȚI TERMENII
cofă , s.f. – din bulgară kofa. 1. Vas făcut din doage de brad, cu o singură toartă, în care se păstrează apă, doniță.	„Torțele nourilor s-au dezlegat Plouă cu cofa pe munți și pe saț!” <i>După secetă</i>
lotcă , s.f. – din rusă ludka. 1. Barcă pescărească îngustă, cu propria și pupa ascuțite și ridicate.	„Foșnete-n stuhuri lotca auzu-nfirându-l, Sclipește moartă luna și totul e pustiu.” <i>Pe ghiol</i>
obcină , s.f. – din salvă občina. 1. Culme muntoasă (despărțită de văi largi), uneori cu aspect de podiș, pe care se ridică din loc în loc vârfuluri nu prea înalte. (Regionalism) Cumpăna apelor.	„Pe coasta obcinei îmi sună pașii Și parcă sună-o inimă-n adânc.” <i>Obcine</i>
prund , s.n. – din slavă prondŭ. 1. Pietriș mărunț; malul unei ape pe care se găsește astfel de pietriș. Teren constituit din pietriș mărunț.	„E clipa când toate izvoarele porniră să toarne Un cântec de ape și prunduri, al lungi rătăcirilor lor.” <i>Obcine</i>
searbăd , adj. – origine incertă, cuvânt autohton. 1. Monoton, 2. (despre oameni) fără vlagă.	„A crezut atunci că știe Tot ce pot afla poeții, Cadențând ușor și searbăd Bucuria grea a vieții.” <i>Baladă obișnuită</i>
stei , s.n. – din sârbocroată stenje. 1. Colț de stâncă.	„Avea pe gene lacrimi bunica mea cea sfântă Și-aveau și munții lacrimi pe-obrajii lor de stei.” <i>Bunica</i>
sudalmă , s.f. – termen popular, din maghiară szidalom. 1. Ocară.	„Îndrăgit ca o mireasă, dușmănos ca o sudalmă, Chica vântul ți-a-ncâlcit-o, veacuri-veacuri, monoton, Tu, pământ al țării noastre, pătimaș cuprins în palmă, Încălzit cu buze aspre de tot neamul lui Ion.” <i>Pământul</i>
șagalnic , adj. – termen popular, din șagă. 1. Glumeț, hazliu, poznaș.	„Dar inima mea Ca un clopot, șagalnic în piept hohotea.” <i>Dans de odinioară</i>
tisă , s.f. – din slavă tisa. 1. Arbore rășinos, înalt până la 15 m, cu frunze aciculare, al cărui lemn, foarte prețios, este utilizat în sculptură și tâmplăria fină.	„Păduri de tisă, de securi rănite, [...] De unde-aveți puterea să renașteți?” <i>Descrierea chipurilor</i>
tui , s.n. – din turcă tuğ, cuvânt învechit. 1. Steag turcesc, însemn al puterii și al rangului, alcătuit din cozi albe de cal, atârinate de o lance cu semilună în vârful.	„Tuiul proaspătului vis Înainte ta închinu-l, O aromă mi-a trimis Cimbrul verde ori pelinul.” <i>Tui</i>
țapina , s.f. – unealtă de oțel cu vârful ascuțit, fixată într-o coadă de lemn și folosită la manevrarea buștenilor (regionalism).	„Acolo oamenii învârt țapina În palmele-mpietrite de rășini.” <i>Frământarea intimă</i>

Cântecul lui Labiș, este despre țara cu cerbi, cu poteci de munte, cu izvoare, cu păduri cu brazi, cu vulturi, cu florile de colț, cu limba românească și este demn de a fi cercetat. Studiul operei sale nu se poate opri aici. Aici, rămâne un crâmpei

din universul poetic lăsat nouă moștenire, care răspândește lumină și îndeamnă la cugetare.

Așa cum reiese din imagini, elevii Școlii Gimnaziale Târgșoru Vechi, au redat într-un mod inedit, versurile poetului Nicolae Labiș.

Bibliografie:

1. BĂLU, Ion, 1982, *Nicolae Labiș*, București, Editura Albatros.
2. BREBAN, Vasile, 1987, *Dicționarul General al Limbii Române*, București, Editura Științifică și Enciclopedică.
3. LABIȘ, Nicolae, 1984, *Poezii*, București, Editura Cartea Românească.
4. *Nicolae Labiș. Album memorial*, Editura Secolul 20.

Resurse electronice:

5. <http://www.diacronia.ro/ro/indexing/details/A6879/pdf>
6. <https://imd.online/ro/versuri/autor/labis/daca-toate-astea-fi-vor-invatare>.

PE ALEEA SCRITORILOR, ÎMPREUNĂ CU ROALD DAHL

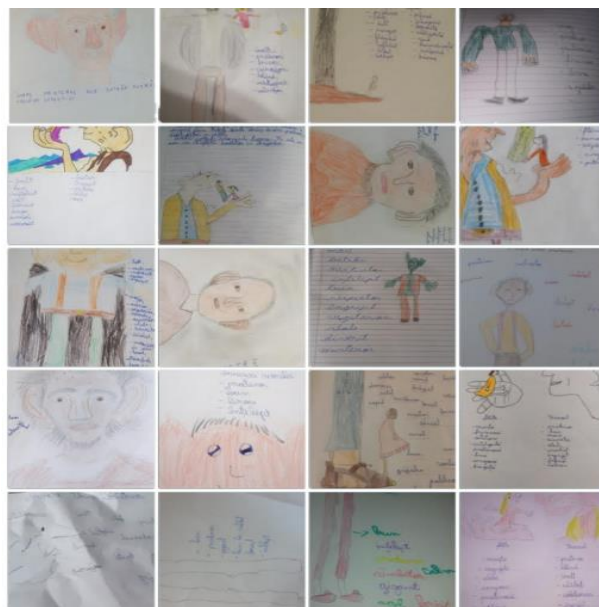
Năstase-Alexandru Clementina, bibliotecar Școala Gimnazială "G. Emil Palade", mun. Ploiești
Săceanu Laura, profesor învățământ primar Școala Gimnazială "G. Emil Palade", mun. Ploiești

Ajunși la a IV-a ediție a proiectului educațional interjudețean, *Aleea Scriitorilor*, pășim cu aceeași emoție constructivă ca și în prima ediție, pentru că știm cu siguranță, că vom descoperi noi lumi și personaje fascinante capabile să ne insufle trăiri noi, zâmbete, speranțe.

Anul acesta, ne-am „împrietenit” cu marele **ROALD DAHL**. S-a născut în 1916, în Cardiff, Țara Galilor, din părinți norvegieni. A fost numit Roald, în onoarea exploratorului norvegian Roald Amundsen, un erou național din Norvegia. După moartea tatălui său, mama decide să rămână în Regatul Unit, pentru a respecta dorința tatălui de a-și educa copiii în școli britanice. Cu toate acestea, tânărul Roald petrece numeroase vacanțe în Norvegia, la bunici, el vorbind fluent și limba norvegiană. A început să scrie în timpul în care a lucrat la ambasada britanică din Washington D.C. Este unul dintre cei mai renumiți scriitori de literatură pentru copii, din Țara Galilor.

Cele mai populare dintre cărțile lui: *James și piersica uriașă* (1961), *Charlie și fabrica de ciocolată* (1964), *Charlie și*

Marele Ascensor de sticlă (1973), *Uriașul cel prietenos* (1982), *Matilda* (1988), *Vrăjitoarele* (1983), sunt apreciate de copiii din toată lumea. Multe din textele sale au fost transpuse și în filme.

Uriașul cel Prietenos

Roald Dahl

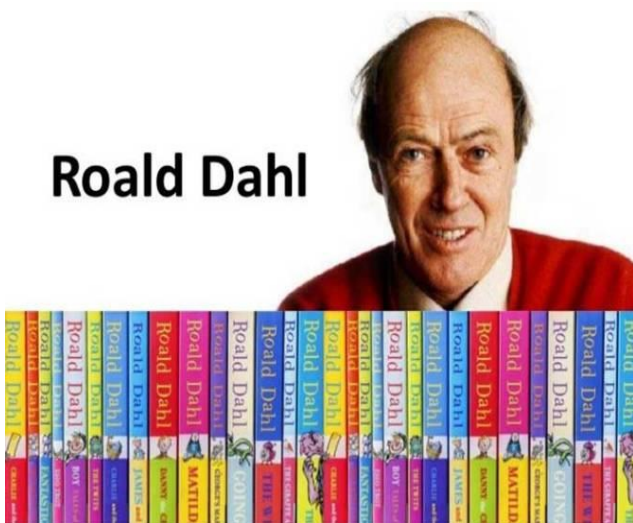
Cu aceste cărți minunate, pline de aventuri și de personaje atât de puternice, cu personalități impresionante, cu întâmplări ce te țin „lipit” de paginile cărților, au făcut cunoștință și elevii clasei a III-a D, participanți în cadrul proiectului *Aleea Scriitorilor*. Au fost fascinați de lumea creată de autor și dornici să afle din ce în ce mai mult.

Au citit cu mult interes, cărțile împrumutate de la biblioteca școlii. Am organizat împreună, ateliere de teatru, ateliere de creație, expoziții, etc.

„În cărți, există mai multe comori decât în toate cuferele piraților de pe Insula Comorii.” (Walt Disney)

Personajele lui Dahl, sunt admirabile, ne-au purtat pe aripile imaginației, au fost pentru elevi ca un izvor plin de curaj, inteligență, sensibilitate, iubire, dărnicie, bunătate.

Roald Dahl

Curiozități din viața lui Dahl:

- A fost căsătorit cu actrița Patricia Neal, câștigătoare a premiului Oscar și au avut împreună, 5 copii.
- După moartea lui, influentul ziar *The Times*, l-a numit ca fiind

„unul dintre cei mai citați scriitori pe plan internațional, cu o importantă influență asupra scriitorilor generației noastre, cel care a știut să facă să vibreze acea linie fină dintre comic și grotesc, făcându-le să se întrepătrundă.”

- Operele sale caritabile, în domeniile neurologiei și de alfabetizare, au fost continuate de fundația sa, *Roald Dahl Foundation*.
- A fost pilot în timpul celui de al doilea Război Mondial.
- A scris scenariul celui de al 5-lea film din seria James Bond, în anul 1967.
- A fost un mare iubitor de carte. Spusele sale: „Asadar, te rog, oh, te rog, du-te să-ți arunci televizorul și, în locul lui, poți instala o frumoasă bibliotecă pe perete,” – se regăsesc în *Muzeul și Centrul de Povești Roald Dahl*. Muzeul găzduiește peste 200 fotografii, manuscrise și scrisori, programe educaționale inspirate din cărțile scrise și jocuri pentru copii.

ALEXANDRU MACEDONSKI – INEDIT

Minea Elena, bibliotecar Liceul Tehnologic Energetic „Elie Radu”, mun. Ploiești

Alexandru A. Macedonski (n. 14 martie 1854, București, d. 24 noiembrie 1920, București), a fost un poet, prozator, dramaturg și publicist român, autor între altele, a lucrărilor *Noapte de Decembrie*, *Poema rondelurilor*, a romanului *Thalassa* sau a pieselor *Gemenii*, *Iadeș*, *Unchiașul Sărăciei*, *Cuza Vodă*, sau *Moartea lui Dante Alighieri*. Supranumit „poetul rondelurilor”, inspirându-se din literatura franceză, este primul reprezentant al Simbolismului în literatura română, deschizătorul de drumuri pentru Arghezi și Bacovia, promotorul literaturii SF, însă în timpul vieții și mulți ani după ce talentul și valoarea i-au fost umbrite de

caracterul mult prea dificil, din cauza căruia a fost marginalizat de contemporanii din lumea literaturii.

Alexandru Macedonski s-a născut la București, în mahalaua *Precupeții - Noi*, pe 14 martie 1854. Familia era una pestriță. Mama se lega de vechi familii boierești din Oltenia, iar înaintașii tatălui său, generalul Alexandru D. Macedonski, veneau din lumea slavă, probabil, din sudul Dunării.

În 1902, poetul va lăsa să se tipărească sub semnătura unui ”discipol”, o informație cu desăvârșire nesigură, cum că spița poetului, coboară dintr-o familie regală care ar fi venit din Polonia, pe Rin, și ar fi domnit în Lituania. Visul nobiliar vine de la tatăl său, care în timpul studiilor liceale, fusese în mijlocul multor colegi cu sânge nobil.

Poezia lui Macedonski are elemente împrumutate de la Parnasianism, Simbolism, sau Romantism. A debutat în 1870, cu poezia *Dorința poetului*, pe care a publicat-o în revista *Telegraful român*, din Sibiu, an în care Mihai Eminescu dădea literaturii române, poezia *Epigonii*. Debutul editorial a avut loc în 1872, cu placheta de versuri intitulată sugestiv,

Prima verba. Până în 1890, Macedonski a scris poeme ample, de factură romantică, cu versuri lungi, și cu un pronunțat caracter satiric. Ciclul **Noptilor**, este caracterizat și printr-un abundent retorism romantic, inspirat din volumul **Noptile** al poetului romantic francez, Alfred de Musset.

După 1890, lirica lui Alexandru Macedonski trece printr-un proces de esențializare. În acest an, scrie **Rondelurile**, iar discursul liric este rezultatul unui efort de sinteză. Poetul renunță la retorismul primei etape, poezia devenind sugestie și muzicalitate. Macedonski este întâiul la noi care socotește că „logica poeziei este însuși absurdul”, radical alta decât logica limbajului uzual sau a prozei, și anunță în „poezia viitorului” predominanța „muzicii și a imaginii”, cu alte cuvinte, a *forme*. Tot în aceeași perioadă, scrie: **Rondelul rozelor ce mor, Rondelul apei din grădina japonezului, Rondelul câinilor, Rondelul lucrurilor.**

Macedonski e unul dintre puținii autori români de rondel. Spre sfârșitul vieții, a scris celebrele cicluri: **Rondelurile pribege, Rondelurile celor patru vânturi, Rondelurile rozelor, Rondelurile Senei și Rondelurile de porțelan.** Cele cinci cicluri au fost publicate în volumul postum, **Poema Rondelurilor** (1927).

A fost inițiatorul cenaclului și revistei literare **Literatorul**, a susținut

modernizarea poeziei românești, fiind într-o continuă polemică cu junimiștii.

Aceste polemici i-au afectat serios cariera literară și viața, și au rămas notabile polemicile sale cu Vasile Alecsandri, Mihai Eminescu sau Ion Luca Caragiale.

Conflictul cu Alecsandri

Poetul intră într-o polemică cu Vasile Alecsandri, invidios pe faptul că acesta

primește un premiu din partea Academiei Române. Macedonski considera că, atâta vreme cât Alecsandri făcea parte el însuși parte din rândurile Academiei, acordarea premiului este nedreaptă. Polemica dintre cei doi se mută în versuri. Se spune că Alecsandri i-ar fi răspuns acuzatorului prin intermediul dramei **Fântâna Blanduziei**, în care îl transpune pe Macedonski în figura invidiosului poet Zoli, pus în antiteză cu Horațiu (Vasile Alecsandri). Arma cu care Macedonski se apară este o epigramă acidă la adresa lui Alecsandri: „Coprins de-al gloriei nesațiu/ Albit de ani, dar tot copil/ E

lesne sa mă faci Zoil/ Când singur tu te faci Horațiu”.

Eminescu îi ia apărarea colegului său Alecsandri, și lansează și el atacuri la adresa lui Macedonski: „Dac-ar exista o înaintare absolută în omenire — un spor real de puteri — atunci Homer ar trebui să fi fost un măgar și Macedonski un geniu — pe când tocmai contrariul e adevărat”, scria Luceafărul într-un manuscris.

Macedonski versus Eminescu

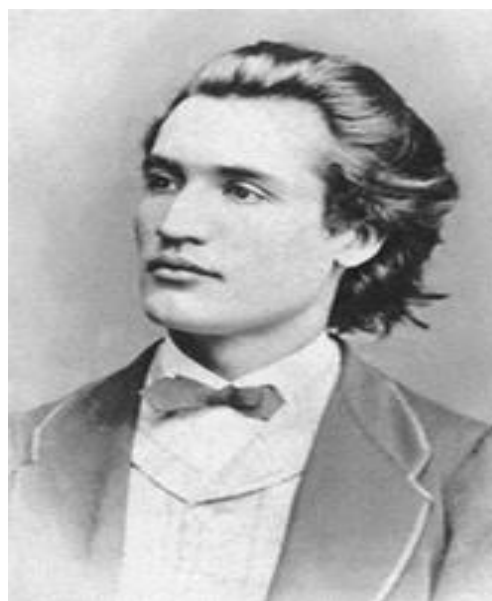
Conflictul dintre cei doi mari poeți a culminat în 1883, anul îmbolnăvirii lui Mihai Eminescu, exact în perioada în care poetul național a fost internat în sanatoriu. Cum își reglau intelectualii conturile pe vremuri. În general, disputele dintre scriitori nu au neapărat legătură cu opera lor, ci mai degrabă cu evenimente petrecute în cercurile pe care le frecventează în comun sau cu probleme personale. De aceste contre n-a fost ferit nici Mihai Eminescu, în epocă fiind celebră disputa sa cu poetul Alexandru Macedonski.

Eminescu, născut la 1850, era conservator, pe când Macedonski, cu patru ani mai tânăr, îi susținea pe liberali. Cei doi și-au aruncat săgeți neîncetat, Eminescu considerându-l pe poetul de origine sârbă, un arogant incurabil. Macedonski era un critic al *Junimii*, iar Eminescu era considerat un exponent tipic al junimiștilor, deși, se pare, conflictul dintre cei doi era unul

personal. Eminescu nu rata nicio ocazie în ziarul *Timpul* să i-o servească lui Macedonski, legându-se și de originea sa sârbească.

O epigramă scrisă de Macedonski în anul în care Eminescu s-a îmbolnăvit, 1883, avea să se întoarcă ca un bumerang împotriva poetului de origine sârbă.

„Un X... pretins poet-acum
S-a dus pe cel mai jalnic drum...
L-aș plânge dacă-n balamuc
Destinul lui n-ar fi mai bun,
Căci până ieri a fost năuc
Și nu e azi decât nebun”.

Ca urmare a epigramei, Macedonski a fost izolat nu numai de societate, ci de întreaga lume literară, cu consecințe extrem de drastice, care l-au aruncat în sărăcie, întrucât nu mai putea publica nicăieri. Justificările au fost interpretate ca gest de lașitate. Cel mai vehement atacator al lui Macedonski, devine un fost colaborator al

revistei *Literatorul*, ziaristul Grigore Ventura. Grigore Ventura este cel care-l identifică pe "X pretins poet" cu Eminescu și stârvește valul de indignare împotriva lui Macedonski. Macedonski trimite dezmințire mai multor ziare, însă niciunul nu îi publică dreptul la replică. Potrivit lui Garabet Ibrăileanu, Macedonski i s-ar fi destăinuit unui amic poet, că nu a știut că Eminescu este bolnav și că cei care au publicat-o au făcut-o fără acceptul său.

Macedonski s-a autoexilat la Paris, întorcându-se în țară după câțiva ani. Încearcă să se impună ca poet în Franța, țară în care simbolismul prinsese teren, și-și publică creațiile în ziarele vremii.

A revenit în țară, la începutul anului 1885, și a avut parte de aceeași ostilitate care-l făcuse să plece.

Detractorul lui Caragiale

Macedonski a fost considerat "detractorul" lui Caragiale și artizanul acuzațiilor de plagiat, care l-au făcut pe dramaturg să părăsească scârbit țara. Dramaturgul îl ironizase pe poet în revista *Ghimpele*, sub numele de Aamsky, aluzie la presupusa origine lituaniană a lui Macedonski. În 1901, când Constantin Al. Ionescu, un tânăr publicist ironizat de Caragiale, și discipol al lui Macedonski, a lansat primele acuzații de plagiat, la adresa dramaturgului, se spune că în spatele lor ar fi stat de fapt Macedonski. În *Revista*

Literară, din 10 decembrie 1901, Caion scrie un al doilea articol intitulat *Domnul Caragiale n-a plagiat, a copiat*, în care-l acuză pe dramaturg că a copiat *Năpasta*, după un scriitor ungar. Pentru Caragiale, apariția celui de-al doilea articol, este momentul în care se decide să-l acționeze în instanță pe Caion, pentru calomnie. La celebrul proces, Caragiale a fost apărat de Delavrancea, iar Caion, susținut de Macedonski. În final, Caion a fost achitat,

iar Caragiale scârbit, a părăsit țara. Atacurile lui Macedonski asupra operei lui Caragiale, au continuat și după proces.

Liberal convins, Macedonski a fost arestat la Craiova în 1875, fiind acuzat de defămare și incitare la rebeliune împotriva Partidului Conservator și a ministrului Lascăr Catariu. A făcut trei luni de închisoare, la Văcărești, și a fost eliberat în urma unei campanii intense, duse de liberali. Când pe 7 iunie 1875, Macedonski a ieșit din închisoare, se spune că decizia a fost primită cu ovații pe străzi de către bucureșteni. Dincolo de firea controversată și de trăsăturile negative ale caracterului

său, așa cum au reieșit din faptele consemnate de istorici, Macedonski rămâne în literatura română primul reprezentant de seamă al simbolismului.

Mai mult decât atât, în scrierile sale în proză, se regăsesc primele elemente SF din literatura română. *Oceania-Pacific-Dreadnought* este un text publicat de Macedonski, în Revista *Flacăra*, din 1913. Poetul rondelurilor scrie în text, o previziune despre cum va arăta anul 1952. „Știința ajunsese chiar așa de departe, încât, prin niște aparate așezate în cuprinsul mai tuturor clădirilor, izbuteau să coboare temperatura în mijlocul verii cele mai călduroase, de la 37° și 40° căldură la 15°, 10°, 5° și chiar 0° căldură. Aerul putea fi schimbat după placul locuitorilor în aer de munte sau în aer de șes”, scria Macedonski, în textul din 1913, anticipând apariția aparatelor de aer condiționat.

O altă latură mai puțin cunoscută a celui care a fost considerat detractorul lui Caragiale, dușmanul lui Eminescu și defăimătorul lui Alecsandri, este aplecarea sa, către astronomie și paranormal. A avut o tentativă de a inventa stingătorul de coșuri și hârtia tratată cu nacru, a susținut prelegeri despre puterile nebănuite ale omului de a învinge moartea. Tot Macedonski a fost primul român care a parcurs distanța București – Brașov, într-o singură zi, cu bicicleta.

Macedonski a murit răpus de boală, la 66 de ani. Pe 24 noiembrie, aflat pe patul de suferință, poetul rondelurilor a cerut să i se aducă trandafiri.

Bibliografie:

1. AL. MACEDONSKI interpretat de..., Editura Eminescu, București, 1975
2. BERCA, Olimpia; *Despre maștri*, Editura Mirton, Timișoara, 2003.
3. MARINO, Adrian; *Viața lui Alexandru Macedonski*, Editura pentru Literatură, București, 1966.
4. MARINO, Adrian; *Opera lui Alexandru Macedonski*, Editura pentru Literatură, București, 1967
5. MIREA, Emilian; *Alexandru Macedonski, Macedoneanul literaturii române*, Editura Macedoneanul, Craiova, 2014.
6. VIANU, Tudor; *Alecsandri, Eminescu, Macedonski*, antologie, postfață și bibliografie de Const. Ciopraga, Editura Minerva, București, 1974.

Resurse electronice:

7. adevarul.ro/locale/focsani/de-dusmaneau-mihai-eminescu-alexandru-macedonski-epigrama-l-a-ingropat-social-poetul-origine-sarba-1_5bea9babdf52022f756c7269/index.html (accesat 6.04.2020)
8. <http://www.istorie-pe-scurt.ro/alexandru-macedonski-primul-poet-roman-care-a-initiat-un-curent-literar-original/> (accesat 6.04.2020)

TIMPUL ÎN OPERELE FANTASTICE ALE LUI MIRCEA ELIADE

*Cîrciu Carmen – Maria, profesor
Liceul Tehnologic Mecanic, Câmpina*

Fantasticul lui Mircea Eliade amintește de cele *O mie și una de nopți* ale Șeherezadei. Astfel, fie că vorbim despre poveștile directorului Zaharia Fărâma, ale cărui istorisiri sunt fărâme ale unor destine misterioase, fie că ne referim la poveștile trăite de numeroasele personaje ale *Noaptea de Sânziene*, fragmentele par a se întretăia și a se întrerupe pentru ca mai apoi să-și justifice continuarea în altă parte, liant între oameni și locuri. Până la urmă, constatăm în finalul fiecărei opere, că fantasticul, pe înțelesul lui Eliade, este misterul cu care personajele sale se învâluie, înțelegerea sa necesitând stăpânirea unor calități, supraomenești, fiind mai ușoară acceptarea lor ca elemente ce ne depășesc capacitatea de a le explica, așa cum copiii acceptă neverosimilul din basme, când însăși conceptul neverosimilului le este străin și neînțeles.

Fantasticul eliadesc este mai mult o stare decât un fenomen. Pentru a-l înțelege, pentru a-l accepta, trebuie să ai disponibilitate să-l crezi și nu neapărat să-l

“Înțelepciunea nu se află în răspunsurile care ni se dau, ci în misterul întrebărilor care ne îmbogățesc viața.”¹

poți explica. Parcurgându-i operele constăți că, de cele mai multe ori, elementele fantastice sunt cele care te explică pe tine, mai curând decât reușești să le explici tu.

Spre deosebire de fabulosul basmelor, al nuvelor caragaliene sau voiculesciene, fantasticul eliadesc reprezintă o fericită îmbinare a mai multor aspecte, efectul acestora fiind mult mai profund prin relația explicabil-inexplicabil pe care o redau. Aducând în discuție atât elemente din popor, credințe și obiceiuri cărora până și bătrânii le-au uitat semnificațiile, ritualuri religioase, cu o încărcătură spirituală considerabilă și un element aparent de noutate, merit să păstreze ideea de contemporaneitate, cum este Securitatea, Eliade creează un univers propriu operelor sale fantastice, în care atenția îți este întotdeauna distrasă, astfel încât lumea și evenimentele își păstrează aparența de normal, confuzând și mai tare cititorul. De fapt, Eliade nu conectează cititorul la o lume cu energii, vrăji și monștri, ci îl lasă în libertatea de a se afunda în necunoscut și incontrolabil, de a intra într-un labirint în care *nu mai este în stare*

să deslușească adevărul de minciună⁹, în care se simte depășit de situație și incapabil să explice fapte pe care nici el nu le poate accepta ca fiind *trăibile*.

Fantasticul eliadesc nu are nimic de a face cu miraculosul basmelor pentru că autorul nu folosește imaginația în scopul supradimensionării realității, ci se păstrează în limitele adevărului. Acesta nu este declanșat de ceva din exterior, ci presupune o suprapunere a planurilor real și ireal, o ambiguitate. Eliade însuși afirmă: *sunt un autor fără model [...] exemplul lor (n.r.: al predecesorilor) mi-a dat curaj. Atât.*¹⁰ Prin urmare, nici operele sale fantastice și nici codul lor de descifrare nu au un model. *Eliade sparge zidurile impuse de psihanaliză și lasă viața să se desfășoare pe toate dimensiunile ei, inclusiv pe cea divină.*¹¹

Opera eliadescă este un tot unitar: indiferent că vorbim despre prozele cu un puternic caracter realist, chiar autobiografic, despre tratatele de istoria religiilor sau despre operele fantastice, senzația este aceeași: totul se leagă. Astfel, nume sau prenume ale personajelor, evenimente la care *s-a luat parte*, într-un timp și un spațiu nedefinite, dar mereu

comune, povestiri ce se întretaie și, uneori, se suprapun, creează această puternică senzație de UNU: un singur labirint, cu intrări multiple și cu o singură ieșire. *Pentru a pătrunde în labirint, în poveste, orice intrare este potrivită*¹², iar pentru a reuși să răzbați, să te salvezi, *cuvântul* este singura armă, *cuvântul și arta povestirii*. Și pentru ca un tot să fie unitar, el are nevoie de lianturi. În cazul operei lui Mircea Eliade, rolul acesta aparține temelor fundamentale ale operelor sale, teme care reușesc să lege între ele evenimentele și personajele și să dea cititorului impresia unei lumi complexe, în care diferitele fragmente de proză sunt aspecte ale vieții de zi cu zi ale locuitorilor acestei lumi. Deși tema fundamentală este relația omului cu divinitatea, aceasta își găsește mai multe moduri de manifestare, fiecare, în parte, putând fi ramificat și analizat atât individual, cât și raportându-l la celelalte. Una dintre aceste manifestări este **TIMPUL** – *a patra dimensiune: MAI AVEM TIMP!*¹³

Ce este timpul? Este măsurabil? Este egal? Ce știm despre el? Exceptând faptul că este *ireversibil*, nimic: nu-l vedem, nu-l percepem prin niciun simț și doar știm că a

⁹ Mircea Eliade, *Încercarea labirintului. Convorbiri cu Claude-Henri Roquet*, trad. Doina Cornea, București, Ed. Humanitas, 2007, p.53;

¹⁰ Mircea Eliade, *Jurnal, II*, București, Editura Humanitas, 2004, pp. 408-409;

¹¹ Elena Dan, *Mircea Eliade. Codul navelor fantastice*, București, Editura Historia, 2008, p.11;

¹² Mircea Eliade, *Încercarea labirintului*, p. 9;

¹³ Mircea Eliade, *Noaptea de Sânziene*, II, p.407;

trecut. Dar timpul trece? Sau, aidoma lui Garabet Ibrăileanu, putem spune că, de fapt, *noi trecem prin timp?*

Poate tocmai de aceea ne fascinează mitologiile, pentru că *illo tempore* niciodată nu trece, nu începe și nu se termină, și, mai ales, nu este egal: Făt-Frumos crește într-un an cât alții în zece, evenimentele fericite durează trei zile și trei nopți, iar poveștile Șeherezadei nu se termină, ci se îndind pe o mie și una de nopți.

Totuși, care erau calitățile omului arhaic, ce îi permiteau accesarea la acest, atât de tânjit, *illo tempore?* Ce îi lipsește omului modern, de nu își poate schimba partajarea timpului în evenimente cosmice, încât are nevoie de ceas, cronometru și calendar?

Poate că răspunsul este *Credința*. Credința că lucrurile pe care nu le controlezi, dar care te controlează, sunt benefice evoluției spirituale umane, că, așa cum afirma Paulo Coelho, *universul lucrează în favoarea ta*, că nu este necesară încercarea de a te opune destinului, atâta timp cât, oricum, opoziția ta nu este eficientă, iar destinul care *te consumă*, îți valorifică existența. De aceea, niciodată, pentru personajele eliadești, *a-și pierde*

timpul nu este o irosire, ci o abandonare, în sensul deschiderii către miracol. Faptul că *ceasul* este nelipsit lumii moderne sugerează prelungirea așteptării pe care timpul măsurabil o constituie.

*Experiența Timpului sacru îi va permite omului religios să regăsească periodic Cosmosul așa cum era el in principio, în clipa mitică a Creației*¹⁴.

Deși comprimarea și dilatarea timpului țin de subiectivitate și fiecare individ relaționează cu Timpul prin prisma propriilor percepții, autorul reușește să illustreze aceste contractări temporale (căci personajele lui Eliade întotdeauna se întorc în timp, nu explorează viitorul) cu ajutorul practicilor yoghine și tantrice spre experimentarea cărora își călăuzește protagoniștii.

Ieșirile și intrările în timp, întoarcerea la origini, la vremuri arhetipale sau doar la o perioadă, un episod semnificativ pentru protagonist, îi oferă acestuia, pe de o parte, șansa de a restabili echilibrul propriei vieți, de a reordona ceva greșit, iar pe de altă parte, îi permite să-și depășească propria condiție, să-și creeze propria realitate. Acest caracter iluzoriu pe care viața îl îmbracă, le este caracteristic

¹⁴ Mircea Eliade, *Sacrul și profanul*, p.53;

poveștilor indice, perioada petrecută de autor în India și practicile însușite aici influențându-i și opera. Pentru Eliade, *fantasticul este un surogat profan al miticului, al miracolului și al numinosului*¹⁵, așa cum naratorul, la persoana I, din *Nopți la Serampore* afirma, *toate acestea sunt posibile atunci când ai de a face cu indivizi care cred*¹⁶. Deci, credința este, practic, la baza capacității protagoniștilor de a stăpâni cea de-a patra dimensiune a Universului, chiar și atunci când ei înșiși nu sunt conștienți de puterile lor. Cu toate acestea, asemenea unui *Dionis eminescian*, personajele devin creatori ai propriilor lumi, zei ai propriilor realități.

De asemenea, se constată că această supratemă a timpului găsește în opera eliadină numeroase modalități de a fi abordată, fie prin asocierea cu celelalte teme fundamentale, precum moartea, iubirea, istoria și destinul, fie de sine stătătoare, apelând la motive precum labirintul, focul, visul.

Și dacă totul începe *ca în vis*, atunci nici *trezirea* nu este surprinzătoare. Deși intercalarea timpurilor este bruscă și bine

camuflată de banal și cotidian, ea nu creează, decât în aparență, confuzie și, aproape niciodată, pentru protagoniști. Capacitatea acestora de a înțelege superioritatea nivelului pe care l-au atins îi învață, pe neștiute, să perceapă experiențele ca pe un TOT FIRESC, în care *illo tempore* al fiecăruia îi crează propria *Insulă a lui Euthanasius*, nu doar spațial, ci și temporal, precum Dorinei lângă Andronic sau Ilenei lângă Ștefan - întâlnirea cu *Inspirația*, în persoana Ilenei, pe care a căutat-o doisprezece ani și sub vraja căreia a fost în tot acest timp, trecându-l pe protagonist la clipa veșniciei. Aceasta este ieșirea din labirint pentru părțile rearanjate ale acestui *Tot*, care înțelege că, și atunci când nimic nu pare să mai poată fi salvat, senzația de *complet* ne permite să considerăm că *mai avem timp*¹⁷. Totul capătă sens și valoare și nimic nu mai este necesar, căci *ȘTIUSE* că, *simțindu-l foarte aproape de ea, Ileana va întoarce capul și-l va privi. Știuse că acea ultimă nesfârșită clipă îi va fi de ajuns*¹⁸.

Bibliografie:

1. DAN, Elena, *Mircea Eliade. Codul navelor fantastice*, București, Editura Historia, 2008;

¹⁵ Richard Reschika, *Introducere în opera lui Mircea Eliade*, București, Editura Saeculum, 2000, p.118;

¹⁶ Mircea Eliade, *Nopți la Serampore*, în volumul *La țigănci și alte povestiri*, București, Editura pentru Literatură, 1969, p. 351;

¹⁷ *Ibidem*, II,407;

¹⁸ *Ibidem*, II, 412;

2. ELIADE, Mircea, *Încercarea labirintului. Convorbiri cu Claude-Henri Roquet*, trad. Doina Cornea, București, Ed. Humanitas, 2007;
3. ELIADE, Mircea, *Jurnal, I-II*, București, Editura Humanitas, 2004;
4. ELIADE, Mircea, *Noaptea de sânziene, I-II*, București, Editura Minerva, 1991;
5. ELIADE, Mircea, *Noapți la Serampore*, în volumul *La țigănci și alte povestiri*, București, Editura pentru Literatură, 1969;
6. ELIADE, Mircea, *Sacrul și profanul*, traducere de Brândușa Prelipceanu, București, Humanitas, 2007;
7. COELHO, Paulo, *Manuscrisul găsit la Accra*, Editura Humanitas fiction, București, 2014;
8. RESCHIKA, Richard, *Introducere în opera lui Mircea Eliade*, București, Editura Saeculum, 2000.

TRĂSĂTURI ALE LIRICII ARGHEZIENE

Firan Alina Mihaela, bibliotecar Casa Corpului Didactic Gorj

De la Mihai Eminescu – afirmă Tudor Vianu, lirica românească n-a cunoscut o altă realizare mai de seamă, marcată de o originalitate mai puternică și cu repercusiuni mai întinse asupra întregului scris literar al vremii, decât acelea legate de opera lui Tudor Arghezi. Asocierea celor două nume a devenit una din formulele curente ale criticii literare și chiar ale simplelor considerații de amatori, fiindcă ea corespunde sentimentului general al publicului care, comparând între ele operele celor doi poeți și răsunetul stârnit de ele, a trebuit să constate înalta treaptă căreia ambele opere îi aparțin deopotrivă.

Primul aspect care se constată după parcurgerea volumelor de versuri ale lui Tudor Arghezi este bogăția registrului tematic, al doilea – diversitatea de formule

și modalități și al treilea – densitatea stilului care pare a epuiza toate resursele limbii române.

Arghezi e un poet de tip proteic, gata să ia numeroase înfățișări, uneori contradictorii.

Există, mai întâi, o poezie a marilor întrebări despre om, o poezie cu substrat filozofic și moral. O găsim de la volumul de debut din 1927 – *Cuvinte potrivite* – și până la oricare dintre ultimele.

Cele mai cunoscute poezii argheziene care constituie acest sector al liricii de reflecție sunt *Psalmii*, cuprinși, în majoritatea lor, în volumul de debut: 10 în *Cuvinte potrivite* (9 se numesc *Psalm*, iar celălalt – *Psalmul de taină*) și 9 în altele (6 se numesc *Psalm*, iar celelalte 3: *Psalmul mut*, *Psalm de tinerețe*, *Psalmistul*). La

origine, psalmul este o formă de laudă (imnuri-rugăciune) adusă lui Dumnezeu, de David și de Solomon, regii iudei din *Vechiul Testament*. Noțiunea suferă, la Arghezi, importante schimbări. În primul rând, psalmii lui nu au un caracter exclusiv și nici măcar preponderent religios. În al doilea rând, atitudinile care îi constituie, nu se rezumă la aceea de laudă a ființei divine. Psalmii arghezieni sunt o poezie filozofică în care se pun întrebări asupra rostului și condiției omului în univers. Chiar dacă limbajul continuă să fie impregnat de elemente biblice, sfera preocupărilor argheziene e cu mult mai cuprinzătoare. Religiozitatea spiritului arghezian este, ea însăși, foarte discutabilă. Lipsesc poetului, spre a fi un spirit cu adevărat religios, și convingerea în existența lui Dumnezeu, și credința în el. Poetul pare, mai degrabă, a se adresa unui cer din care Dumnezeu e absent, unei absențe a divinității, iar credința se îmbină, adesea, cu tăgada. Psalmii reflectă o atitudine de îndoială și de căutare. Suferința poetului provine din faptul că, în lipsa oricărei certitudini religioase, ia naștere, în sufletul psalmistului, conștiința insuportabilă a singurătății în marele univers: *Tare sînt singur, Doamne, și pieziș!*

Dacă spiritul arghezian este unul fundamental nereligios nu înseamnă că-i sunt închise căile către elevație. Doar că, în închipuirea poetului, paradisul trebuie căutat pe Pământ, printre ființele cele mai umile și nu într-un Cer gol, în care nu locuiește nimeni. Din această atitudine derivă cea mai mare parte a motivelor din

Psalmi. În imaginația poetului, Cerul e încuiat, prins în belciuge și lacăte, iar cheile stau ascunse la-ntunerice. Dumnezeu e Domnul, Părintele, Tatăl, dar mai ales Cineva, Careva, Nimeni, Cine-știe-cine.

O altă latură fundamentală a universului poetic arghezian, se manifestă în poezia cu caracter social. Întâiul volum caracteristic și unul dintre cele mai originale ale lui Arghezi, e *Flori de mucigai*, din 1931. În poeziile de aici, Arghezi se face ecoul esteticii urâtului, adică al acelei opinii despre artă care a încercat să lărgească sfera expresivității artistice până la domenii considerate, anterior, inestetice, urâte. S-a născut, astfel, o nouă expresivitate rezultată din combinarea unor elemente naturale crezute urâte. Arghezi a exprimat el însuși, în versurile din *Testament*, acest aspect: *Din bube, mucegaiuri și noroi / Iscat-am frumuseți și prețuri noi.*

Flori de mucigai înseamnă cea mai masivă operă de recuperare a urâtului și de valorificare a lui estetică din întreaga noastră literatură. Cuvinte de argou și cuvinte înveninate, cuvinte bolnave, abjecte, putrede, oribile și, dimpotrivă, delicate și suave, se întâlnesc într-o limbă de o expresivitate extraordinară.

Această inventivitate lexicală e pusă, în *Flori de mucigai*, în slujba evocării unui mediu social mai puțin obișnuit: mahalaua de odinioară, cu hoții, țigăncile și ucigașii ei. Esențialul, în aceste poezii, constă într-o viziune specifică asupra lumii: nu există, pare a spune poetul, mediu social, individ uman, oricât de corupt, de mizerabil, de

abject, în care să nu continue a subzista o fărâmbă de spiritualitate, o sclipire de omenie. Recuperarea estetică trebuie înțeleasă și ca o recuperare morală. Așa cum există o frumusețe în urât, tot așa există o moralitate în ticăloșie. Omul e recuperabil, oricât de jos ar fi căzut – o idee posibilă din *Flori de mucigai*.

Charles Baudelaire, anterior, a abordat în versuri problema *florilor răului* (*Les fleurs du mal*), demonstrând magistral că frumusețea se poate naște și din materiale degradate.

S-ar putea afirma că, odată cu volumul *Flori de mucigai*, Arghezi a realizat cea mai adâncă reformă a limbii poetice, de după Eminescu.

În poemul *Flori de mucigai*, care prefațează volumul, împrumutându-i titlul, Arghezi își previne cititorul că versurile sale nu sunt efectul unei revelații, că în ele nu trebuie căutată *slova de foc*. Această metaforă sugera, în poezia *Testament*, implicarea divinității în actul de creație. Absența revelației e afirmată insistent prin repetarea negației *nici* într-o enumerație (*Nici de taurul, nici de leul, nici de vulturul*), amintind secundanții fabuloși ai evangheliștilor Luca, Marcu și Ioan. Animalele emblematice ale inspirației evangheliștilor nu prezidează poezia aceasta antitestamentară. Inspirația e refuzată sau se refuză. Poetul se recunoaște părăsit, adică lăsat în voia puterilor proprii. Nicio putere de sus, care să-l hrănească. Sacrul nu este negat, el nu este.

Ca și alții, căutând pe Dumnezeu, a întâlnit Diavolul în calea lui. Pierzând unghia îngerească, a lăsat să-i crească o unghie demonică de la mâna stângă. Cu aceasta va scrie, pe întuneric și în singurătate, poezia *Florilor de mucigai*. *Firida goală* este universul strâmtat la extrem, ermetic, fără ferestre, al monahului-scrib, ca și al robului. Experiența infernului începe prin aceea a închiderii în firida goală, austeră. Închiderea merge împreună cu întunericul și cu singurătatea. Zidul firidei separă de izvorul oricărei surse de lumină: dragoste, artă, familie, comunitate, virtuți. Cel închis, singur, în întuneric, pradă anxietăților, e lăsat asupra sa. Nu are nici consolare, nici un animal inspirator.

Titlul este un oximoron de ecou baudelairian. Primul termen sugerează frumusețe, lumină, iar al doilea acționează cu o forță inversă, sugerând urâtul, descompunerea, răul, întunericul. Este o lume a valorilor alterate, o lume a închisorii, în care viața e reprimată pentru a ispăși ceea ce oamenii consideră a fi o crimă.

Ca și *Florile răului* ale lui Baudelaire, *Florile de mucigai* își au punctul de sprijin în estetica urâtului, de care s-a ocupat Rosenkranz, în tratatul *Estetica urâtului* (1853).

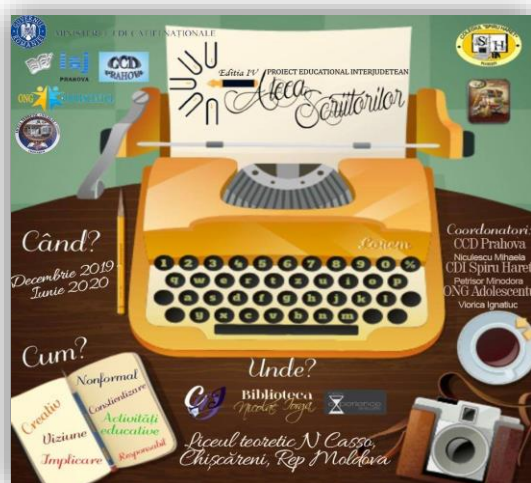
O NOUĂ REUȘITĂ DE HARETIAN

Petrișor Minodora, bibliotecar Colegiul "Spiru Haret", mun. Ploiești
Vlad Adriana, profesor Colegiul "Spiru Haret", mun. Ploiești
Păun Mihaela, profesor Colegiul "Spiru Haret", mun. Ploiești

Proiectului educațional *Alea Scriitorilor*, palier cultural inițiat de Colegiul "Spiru Haret", municipiul Ploiești și consolidat la nivelul ISJ și CCD Prahova, ÎNTRE REUȘITĂ ȘI ÎNCERCARE.

O experiență de neegalat în viața elevilor, dar nu numai ... o intersecție dintre idei, spațiu potrivit, pasiune și muncă.

O cărare a timpului, pe care poți păși dacă ești pasionat de literatură și cultură generală, o realitate unică la noi, cu oportunități deschise celor care citesc, scriu,

gândesc, investesc, în educația lor.

E acel alter ego care însoțește și ajută elevii, nu doar să dobândească informații, ci

mai ales, să se descopere, să reflecteze, să se identifice ca exploratori și realizatori de activități non-formale.

Alea rămâne deschisă pentru cei care vor dori să urmeze pașii înaintașilor, dar să creeze și propriile urme în promovarea valorilor culturale românești, astfel încât să păstreze aprinsă scânteia cunoașterii.

Ne-am întors însă, și în eternul timp al scriitorilor români, care așteaptă tăcuți să le fie cinstită memoria, pentru că ei sunt făuritorii culturii române, un domeniu, poate singurul, în care românii sunt egalii europenilor.

Elevii din clasele participante, au realizat ateliere de lucru, care au reliefat contribuția omului de cultură ales, concursul de eseuri, scenete și expoziția unor desene desfășurate sub îndrumarea profesorilor din stânga și dreapta Prutului, au pus în valoare

cunoștințele lor și spirit întreprinzător. Fiecare prezență ne-a onorat!

Fiecare moment împreună, ne-a adus mai aproape de misiunea noastră, aceea de a vă oferi cu integritate și respect ceea ce avem noi mai bun și acesta să vă devină spațiul în care potențialul vostru capătă structură, motivație, suport și claritate, se rafinează și se maturizează în acțiune.

Ideea de frumos, de lectură care umple sufletul nostru și artă, de a crea și în nonformal, aceste lucruri se regăsesc în „cărții“ de vizită, de cinste, în activitățile tuturor participanților la acest frumos eveniment cultural.

„Suntem ceea ce ne amintim. Suntem ceea ce iubim!” - Nichita Stănescu

VERONICA MICLE

Moise Andreea-Ștefania, clasa a X-a D-Liceul T. "Grigore Tocilescu" Mizil

Pe 22 aprilie 1850, se naște la Năsăud, Ana Câmpan, al doilea copil al Anei și al lui Ilie, care avea ulterior, să fie numită Veronica, în anul 1863.

Veronicai îi plăcea să se implice în îndrumarea educațională a unor școli de fete, ea însăși fiind absolventa uneia. În 1864, aceasta se căsătorește cu Ștefan Micle, la doar 14 ani, și din căsătoria lor au rezultat două fete: Virginia și Valeria.

În anul 1869, aceasta devenea activă în viața literară. Primăvara lui 1872, o găsește la Viena, pentru un tratament medical, ocazie cu care destinul i-l scoate în cale pe Mihai Eminescu. Același an reprezintă debutul Veronicăi, două schițe de factură romanțioasă fiind publicate în *Noul curier român*, sub numele *Plimbare de mai în Iași* și *Rendez-vous*. Doi ani mai târziu, în 1874, Veronica îl reîntâlnește pe Mihai Eminescu, cel care îi va aprinde în suflet o afecțiune grozavă, dar care-i va marca în chip dureros existența. Imposibilitatea unei relații îi frământă pe ambii, iar poeziile eminesciene ce începeau a-i fi dedicate indirect, erau un motiv de bârfă la adresa lor. Din cauza aceasta, ne este nouă cunoscută Veronica Micle – o considerăm muza marelui poet, cauza tuturor versurilor sfâșietoare scrise de acesta; câți dintre noi, însă, am citit versurile

ei? Câți dintre noi i-am citit durerile și speranțele? La vremea ei, Veronica era văzută ca o soție infidelă. La data de 4 august 1879, Ștefan Micle moare, prilej cu care Veronica îi scrie lui Eminescu: “Toți dușmanii or să se bucure de moartea lui Micle, crezând că această bucurie se reflectă

și în sufletul meu. Dar nu. Sentimentul care mă călăuzește în acest moment este cu totul altul”. După moartea soțului, în urma unei situații financiare nesigure, Veronica se mută la București și încearcă să-l susțină moral, pe Eminescu, în compunerea poemelor sale. În același timp, este ocupată și cu viața din lumea creației: în 1887, debutează editorial, cu un volum de poezii. Deprimată după dispariția lui Eminescu, Veronica se retrage la Mănăstirea Văratec. Aici, a alcătuit un album, **Dragoste și Poezie**, unde a scris versuri proprii ce-i aminteau de iubirea ce-i fusese răpita. În 1889, pe data de 4 august, Veronica Micle se stinge din viață la Mănăstirea Văratec, în casa unei măicuțe ce-i era prietenă, lăsându-ne nouă zeci de poezii, sute de versuri, mii de emoții, însă un singur gând: poezia se scrie cu inima și se citește cu sufletul.

De dorul tău...

Lui Eminescu, cu lacrimi de sânge și dor

*De dorul tău este legată
Încă și astăzi viața mea,
Tu stăpânești ca altădată
Sufletu-mi care te iubea.
O vorbă numai de mi-ai spune
La glasul tău aș tresari,
Și toate legile din lume
Călcându-le eu te-aș iubi.
Domnește-n jurul meu tăcere...*

*Cu doru-mi singură vorbesc;
Și sunt pătrunsă de durere
Iar tu nu știi cât te iubesc.*

M-am gândit...

*M-am gândit cu drag la tine până nu te-am cunoscut,
Te știam numai din nume, de nu te-aș mai fi știut!
Și-am dorit să pot odată să te văd pe tine eu,
Să-ți închin a mea viață, să te fac idolul meu.
Acest vis de fericire l-am plătit atât de scump,
Azi și inimă și suflet de durere mi se rump,
În sălbatica-mi iubire te-am iubit cu-atâta foc
C-am pierdut cu tine-odată orice urmă de noroc.*

Să știi ca oriunde...

*Să știi că oriunde m-oi duce,
Către apus sau răsărit,
„Va răsuna duios și dulce
Că-n lumea asta te-am iubit.
Și din adâncă mea iubire
Va rămânea pe-acest pământ
Ca o eternă amintire
Tristul și jalnicul meu cânt.”*

CAZUL CIORAN

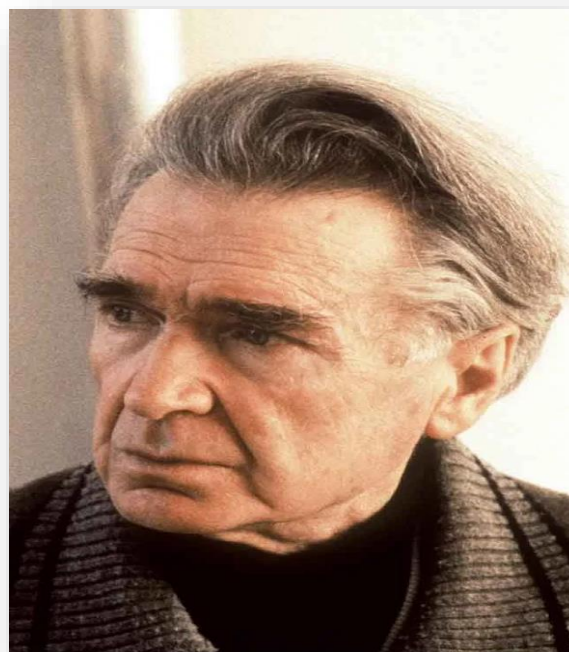
*Monea Dana, profesor documentarist
Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” Vișina, jud.
Dâmbovița*

În anul 1911, la data de 8 martie, a avut loc un fenomen: în comuna Rășinari, județul Sibiu, într-o casă modestă, a fost născut un copil numit ulterior, Emil, de către soții Cioran, un copil care promitea multe. Școlit de către tatăl său, împreună cu moraviștii din vremea aceea, Emil Cioran era un licean pustiitor, un spirit al fragmentelor filozofice. Încă de la vârstă fragedă, a fost un băiat care mereu se contrazicea cu toți cei din jurul lui, inclusiv cu el însuși. El, la vremea lui, a reprezentat frângerile și frustrările nu numai creștinești dar și existențiale ale geniului tânăr. Comparat cu Voltaire, în scrierile sale, a fost un prozator esențial, a fost un moralist care nega vehement filozofia de școală, de sistem și ca sistem. De remarcat ... faptul că până și știința în care el era specializat, o refuza ca atare. Dar acesta este doar începutul... Emil Cioran a dorit la vremea sa, o schimbare în tot ce era atunci. Oameni, gândiri, științe, tot. A criticat până în pânzele albe, țărănul român, aducându-l la cel mai jos loc posibil în

clasa existențială (“pariez că replica lui Moromete ar fi: Mda”).

În anul 1934, a publicat cartea *Pe culmile disperării*.

Criticii de pe vremea aceea, când au citit această carte, au rămas stupefiați de gândirea aparent logică și corectă a lui Cioran, dar în esență, fiind o gândire total opozantă. Doi dintre cei doi critici și-

au dat chiar demisia. În acel moment filozoful nostru a fost considerat oficial, ca fiind un moralist atipic.

În următorii 40 de ani, el și-a schimbat total tema, identitatea, totul, și a optat pentru un popor bolnav de „perfecțiune, anume cel francez”. Da, exact, s-a mutat în Franța. Acolo, a devenit cel mai important scriitor de

limba franceză, împreună cu Eugen Ionescu.

Între cei doi contemporani, a existat o confruntare constantă, alimentată de divergențe religioase, Ionescu fiind profund religios, Cioran avea o relație specială cu religia.

„Eu mai degrabă accept Nirvana.” De asemenea, mai spune un lucru destul de adevărat, anume că îndoiala sufletească este cea cu adevărat solidă. Ne putem da seama că Cioran are un spirit religios dezamăgit și disperat. El caută mântuirea în toate colțurile lumii, dar tot ce găsește, neagă. Putem spune despre dânsul, că este un nod de paradoxuri la intersecția unui labirint de contradicții. De ce ai mai construi ca apoi, să îți distrugi creația? El neagă omnia, neagă adamismul, neagă democrația, culturile mici, satul românesc, neagă până și **Miorița**, defilând cu a sa replică „Nu se poate construi fără negare”. Tot ce-a construit românul până la apariția sa, el a negat într-un mod atât de frumos, logic, dar și diabolicesc (mania sa pentru perfecțiunea negăsită). Limbajul negației este atât de exclusiv, frumos, încât negația nici n-o mai poți observa.

Într-un final, lectura lui Cioran nu este deprimantă, doar că te face să mergi mai departe. El este chiar plăcut de tineri,

dar nu este imitat în limbaj, ci în morală, căci aici ei își pot căci aici ei își pot regăsi...frustrările.

PROIECT INTERJUDEȚEAN ALEEA SCRITORILOR

*Mocanu Silviana, bibliotecar
Liceul Tehnologic Energetic, mun. Câmpina*

În anul școlar 2019-2020, în cadrul Liceului Tehnologic Energetic, mun. Câmpina, se desfășoară, în parteneriat cu CCD Prahova, proiectul interjudețean **Aleea Scriitorilor**, proiect care își propune să stimuleze interesul pentru lectură al elevilor, să promoveze rolul și importanța educației de tip non-formal, să îmbunătățească tehnicile de animație culturală / animația lecturii, să popularizeze importanța bibliotecii în formarea activităților educaționale, să realizeze un schimb de bune practici și un schimb de experiență la nivel instituțional.

Prin intermediul acestui proiect, s-au realizat o serie de activități în biblioteca școlară, fiind implicați elevi ai liceului, cadre didactice, alți parteneri externi: Inspectoratul Școlar Județean Prahova, Colegiul *Spiru Haret*, mun. Ploiesti, Liceul Tehnologic *Elie Radu*, mun. Ploiesti,

Colegiul de Arta *Carmen Silva* mun. Ploiesti, Colegiul Tehnologic *Toma Socolescu* mun. Ploiești, Școala Gimnazială *Ion Câmpineanu*, mun. Câmpina, scriitori .

S-a urmărit familiarizarea elevilor cu lecturi neincluse în programa școlară, cu

scopul ca ei să perceapă cititul ca fiind o activitate plăcută- și nu ca pe sarcină pe care o au de îndeplinit. Elevii trebuie să decidă actul lecturii, să realizeze că lectura reprezintă mai mult decât regăsirea unei informații sau parcurgerea unor texte canonice – că aceasta poate fi o modalitate de a-ți petrece timpul, într-un mod plăcut și în același timp, creativ. Lectura stimulează imaginația, dezvoltă abilitățile de comunicare, ne dă o perspectivă mai largă asupra realității prezente.

Dintre activitățile realizate în cadrul proiectului *Aleea Scriitorilor*, în cursul

acestui an școlar, amintim: *Citim împreună, Citim și dăruim* - activitate prin care copiii sunt îndrumați să-și ofere cărți unul altuia, cu o mică recenzie personală, *Alegem să citim, Sensul libertății* (activitate care a constat atât în recitarea unor poezii selectate din creația poezilor Adrian Paunescu, Grigore Vieru, Alexandru Macedonski, B. P. Hașdeu etc., dar și în vizionarea unor materiale care să ofere o viziune mai amplă a temei discutate). De asemenea, copiii s-au implicat în concursuri de poezie- *Crâmpie de folclor românesc, Muzica și poezia, prietenii sufletului meu*, precum și în concursuri de creație literară, desfășurate în parteneriat cu alte instituții de cultură (Casa de Cultură *Geo Bogza*, Biblioteca Municipală *C. I. Istrati* Câmpina, alte unități școlare). Au avut loc și prezentări de carte, unde copiii au putut interacționa cu personalități locale, autori de publicații. Activitățile din cadrul proiectului, au fost realizate prin implicarea următorilor profesori: prof. Ghiță Eugenia, prof. Milu Ramona, prof. Pârvu-Burloiu Adriana, prof. Tache Irina-și a bibl. Mocanu Silvana, responsabil din partea instituției cu desfășurarea proiectului.

Considerăm că scopul proiectului – acela de popularizare a lecturii în rândul

elevilor și de promovare a rolului și importanței educației de tip non-formal, a fost atins, deoarece aceștia s-au implicat în organizarea și desfășurarea tuturor activităților propuse, s-au apropiat de carte, au cunoscut scriitori și au realizat că actul lecturii este important pentru dezvoltarea creativității și a personalității fiecăruia dintre ei.

ALEEA SCRITORILOR

*Dumitrache Lavinia Elena, bibliotecar
Școala Gimnazială "Ion Câmpineanu", mun.
Câmpina*

Proiectul educațional interjudețean *Aleea scriitorilor*, a ajuns anul acesta, la a patra ediție. Parteneriatul realizat în cadrul acestuia, are ca obiective: animația culturală și de lectură, interactivitatea, creativitatea, îmbogățirea cunoștințelor literare. Toate acestea se realizează folosind informații despre opera și viața scriitorilor care nu sunt studiați la clasă (sau studiați prea puțin) și despre care elevii doresc să afle lucruri noi.

Pe parcursul acestor ediții, am abordat numeroși scriitori, atât din literatura universală, cât și din cea autohtonă, ținând cont de sugestiile și dorințele elevilor: Gellu Naum, Johanna Spyri, Otilia Cazimir, Jules Verne, Nina Cassian, Alexandru Mitru,

Petra Wiese, Radu Stanca, Antoine de Saint-Exupery.

Anul acesta, am reușit să realizăm doar o mică parte dintre activitățile programate. Dar, având în vedere că am strâns un număr mare de participanți și că acțiunea a adus în prim plan cele mai frumoase poezii de

dragoste din literatura română, consider că obiectivele au fost atinse și în această ediție.

Astfel, într-o zi de primăvară timpurie, elevii școlii noastre și-au dat întâlnire și au celebrat, cu muzică și poezie, dragostea. Poeziile au fost minunat recitate. Nichita Stănescu, Mihai Eminescu, Radu Stanca,

Magda Isanoș, Ion Minulescu, Veronica Micle, Mircea Cărtărescu ne-au prins în mrejele iubirii și pe alocuri, în chinurile provocate de aceasta. Versurile puse pe note, au sunat divin pe instrumentele și vocile elevilor.

Activitatea a fost concepută cu ajutorul profesorilor de limba și literatura română și s-a desfășurat ca un concurs de recitări. Juriul, format din elevi și profesori, a avut o misiune dificilă în departajarea concurenților. Strădania acestora din urmă, a fost răsplătită cu diplome, dar și noi, juriul, elevi și cadre didactice spectatoare, am fost câștigători. Am primit din plin, în suflet,

mângâierea primăverii și a zilelor ei aducătoare de dragoste.

„MINUNEA,, – SAU DESPRE ACCEPTARE

Neculai Nicolette, bibliotecar Colegiul de Artă „Carmen Sylva”, mun. Ploiești

O dată pe lună, în sala de lectură a colegiului nostru, elevii **Clubului de lectură** își împărtășesc părerile despre cărțile pe care le-au citit în luna respectivă.

Editura Arthur oferă elevilor cărți pe care le-am putea considera: „cărțile de aur ale copilăriei,, **Darul lui Jonas, Matilda, Coraline, Tabăra, Doamna Doubtfire, Micuțul Nicholas, Copiii de fână, Minunea**, sunt doar câteva dintre cărțile

Motto: Nu judeca după aparențe!

care au fascinat elevii claselor a V-a și a VI –a și nu numai. De departe însă, cea mai îndrăgită dintre ele, este „Minunea”.

Cartea de debut a scriitoarei americane, de origine columbiană, R.J Palacio, este în topul vânzărilor de carte pentru copii, apariția ei generând o campanie națională prin care se promovează bunătatea și empatia.

R. J. Palacio, graficiană de profesie, a avut inspirația scrierii acestui roman după ce, copilul său a avut o reacție deplasată în momentul în care a văzut o fetiță ce suferea de o diformitate facială, asemănătoare cu cea a eroului cărții, Auggie.

Cartea este o poveste despre curaj și bunătate, integrare și acceptare, dragostea

infinită și necondiționată de părinte. Este o carte pe care trebuie să o citești cu inima deschisă, deoarece: „Nu poți vedea bine decât cu inima. Esențialul e invizibil pentru ochi.” (*Micul Prinț*, Antoine Saint-Exupery)

Gândită ca un atelier de lectură și de scriere creativă, activitatea a avut ca obiectiv, încurajarea exprimării opiniei, realizarea unei recenzii a cărții.

Elevii clasei a V-a B, alături de doamna profesor de limba română, Ramona Ștefan, s-au implicat în discuțiile inițiate și au evidențiat aspectele care i-au impresionat.

S-au formulat opinii cu privire la sensurile substantivului „minune”, cel care a dat titlul cărții, s-au spus păreri despre mesajul acesteia.

Concluziile elevilor, au fost cele pe care ni le doream în urma acestei activități:

- viața reală este o provocare căreia îi poți face față adaptându-te, învățând să te accepți pe sine, apoi pe cei din jur;
- frumusețea sufletului nu poate fi mascată și alungată de o diformitate facială;
- totul este posibil, atunci când lupți pentru ceea ce îți dorești.

Copiii au fost impresionați de multe aspecte din carte, unele dintre acestea ar fi:

- relația cu sora sa, felul cum ea acceptă rolul ei în viața lui Auggie, în cadrul familiei: „August este Soarele. Eu, mama și tata suntem planetele care gravitează în jurul Soarelui”.
- Daisy, cățelușa lui Auggie, este dovada clară că animalele știu să iubescă

necon condiționat, indiferent de aspectul fizic, spre deosebire de oameni;

- domnul Browne, profesorul de limba engleză, le dă elevilor în fiecare lună câte un concept diferit la care să reflecte;
- copiii au punctat, că ceea ce îi făceau colegii lui Auggie este exemplu clar de bullying, un fenomen, din păcate, cu care ne luptăm în rândul elevilor.

Nu puteam încheia activitatea aceasta, mai frumos și mai potrivit, decât cu unul dintre principiile profesorului Browne:

- „Dacă trebuie să alegi între a fi corect și a fi bun, optează întotdeauna pentru bunătate”.

ALEEA SCRIITORILOR ... LA ȘCOALA “ION CÂMPINEANU “

Dumitrache Lavinia Elena, bibliotecar Școala Gimnazială ”Ion Cămpineanu”, mun. Cămpina

Iată-ne la cea de a IV-a ediție a proiectului educațional interjudețean, *Aleea scriitorilor*. Drumul parcurs prin etapele proiectului, a fost lin, elevii și cadrele didactice știind deja, ce presupune acesta.

În etapa de “animație a lecturii”, elevii din clasele care au dorit să participe au reușit să afle lucruri inedite despre scriitori din literatura română și cea universală:

Nina Cassian, Alexandru Mitru, Petra Wiese, Jules Verne.

Cei mai mici participanți au fost de la clasa I B, coordonați de d-na prof. învăț. primar, Stoica Simona. Fiind la început de drum în tainele lecturii, au fost des invitați în biblioteca școlară, unde am realizat împreună, diferite activități. Ideea de a participa la materializarea unui proiect, a fost pentru ei „*proba de curaj*”.... De aceea, într-o zi de martie, au poposit pentru o oră

în bibliotecă, și au aflat ce înseamnă “*să fii curajos ca un leu*” și “*fricos ca un iepure*”....Cărticica lui Petra Wiese – ***Proba de curaj***, dezvăluindu-le toate aceste stări de spirit. Fișele realizate pe marginea textelor citite, au dovedit că ei sunt capabili “*să intre în cușca leului*”.

Cl. I B

D-na prof. învăț. primar, Pascale Elena, și elevii pe care îi coordonează la clasa a III-a A, au dorit informații despre poeta Nina Cassian. Astfel, am făcut împreună, o incursiune prin universul operei poetei și a vieții sale. Am citit și am analizat poeziile ***În țara lui Mură-n gură*** și ***Prințul Miorlau***. Copiii s-au

identificat pe alocuri, cu personajele din cele două poezii, și au ajuns la concluzia că nu este corect, nici pentru ei și nici pentru cei dragi lor, să fii un prinț *Miorlau* și să trăiești în *Țara lui Mură-n gură*.

Cl. a III-a A

Cu drag, s-a alăturat activităților noastre, d-na profesor de istorie, Cîtea

Mihaela. Și-a adus alături *Zei și Eroii* lui Alexandru Mitru, și elevii claselor a V-a A și a V-a C. În fruntea “oștilor”, d-na director adjunct, Zidaru Mihaela. Am luptat cu neînfricatul Zeus, am admirat înțelepciunea Atenei, am fost uimiți de frumusețea Olimpului, l-am aclamat pe Prometeu care a dus focul oamenilor, și am regăsit fericirea și iubirea în brațele Afroditei.

Am trăit pentru două ore, pe meleagurile minunate ale Olimpului, și am încercat să împrumutăm de la fiecare personaj, puțin din ceea ce avea el mai bun.

Cls. a V-a A și a V-a C

Luna martie i-a adus și pe elevii clasei a VIII-a C, în bibliotecă. Însoțiți de d-na dirigintă, prof. de limba franceză, Nistorescu Maria, am intrat fascinați, în viața și opera lui Jules Verne. Printr-o prezentare PPT, toți am fost prinși *Cinci săptămâni în balon*, ne-am scufundat *20000 de leghe sub mări*, și am făcut *Ocolul pământului în 80 de zile*. Prin intermediul informațiilor cuprinse în referatele copiilor, l-am însoțit pe Jules Verne, la studii unde se pregătea să devină avocat.

Literatura însă, a avut câștig de cauză, scriitorul argumentând alegerea făcută : ...”pot fi un scriitor bun și un avocat jalnic, deoarece aş vedea în toate cauzele aspectele comice și artistice și nu aş lua realitatea faptelor prea în serios”... Și timpul a dovedit că a făcut alegerea corectă.

Cl. a VIII-a C

Activitățile pe care le-am realizat ne-au îmbogățit spiritual pe noi oamenii maturi, și sper că și elevii participanți au

simțit că au făcut parte din povestea pe care ne-am îngăduit să o făurim.

LITERATURA EVULUI MEDIU

Minea Elena, bibliotecar Liceul Tehnologic Energetic "Elie Radu", mun. Ploiești

Evul Mediu a fost în primul rând, o perioadă de războaie și cuceriri. Reflectând evenimentele epocii, literatura a dezvoltat cu precădere genul epic. Literatura medievală este un subiect extins care include toate lucrările scrise în Europa și restul lumii, în Evul Mediu (aproximativ din secolul al V-lea până în secolul al XV-lea). În aceasta perioadă, atât în genul liric, cât și în

cel epic și dramatic, a fost folosită versificarea ca mijloc de exprimare.

Una dintre formele de exprimare a literaturii epice, a fost epica eroică, alcătuită din poeme ample despre evenimentele glorioase din trecut. Poporul care nu știa să citească, ajungea să-și cunoască istoria țării prin intermediul unor texte îmbogățite cu ficțiune și legende. Aceste texte erau recitate de menestrelți, care modificau

diferite pasaje ale poemelor, în funcție de dispoziția publicului. Cele mai importante creații de acest gen sunt:

- ***Cântecul Nibelungilor*** - apărut în spațiul dintre Passau și Viena, relatează faptele eroice ale lui Siegfried și apoi răzbușnarea vădușei sale, Kriemhilda;

- ***Cântecul lui Roland*** - apărut în Franța, evocă luptele duse de francii conduși de Carol cel Mare împotriva sarazinilor și moartea cavalerului Roland;

- ***El cantar del Mio Cid (Cântecul Cidului)***, redă luptele dintre spanioli și mauri, în special vitejia lui Don Rodrigo Díaz de Vivar, care a fost o persoană reală, (are la baza biografia unui senior spaniol), spre deosebire de ceilalți eroi din poemele altor țări, care sunt rodul ficțiunii

- ***Cântecul oastei lui Igor*** redă faptele de vitejie ale cneazului Igor Sviatoslavich, în lupta cu poloveții;

- ***Beowulf*** - descrie faptele eroice ale viteazului cu același nume în luptele cu monștrii. Acest poem epic a devenit ulterior sursă de inspirație pentru romanul fantasy, ***Stăpânul inelelor***.

Prima lirică în limbaj elevat într-o limbă romanică, a apărut în Provence. Poemele în limba provensală erau creația așa-numiților trubaduri, care își recitau frecvent propriile versuri despre iubirea de la curtea nobiliară. În societatea provensală,

mai evoluată din punct de vedere material și cultural decât cea din părțile nordice, rafinamentul de la curtea marilor seniori conducea la apariția *curtoaziei*, set de valori și de comportamente pe care membrii aristocrației trebuiau să le respecte. Pentru prima dată, femeia, care în realitate se situa pe o poziție de inferioritate, era pusă, prin intermediul literaturii, pe un pedestal.

La mijlocul secolului al XII-lea, epica franceză a îmbrăcat noi forme, dând naștere epopeii de curte, din care s-a dezvoltat mai târziu, romanul cavaleresc. Cel mai renumit scriitor francez al acestui gen de operă, a fost Chretien de Troyes, autor al ***Istoriei Sfântului Graal***.

Prin influența trubadurilor francezi, au apărut *minnesanguri* în limba medievală elevată – germana. Această lirică de dragoste cavaleriească și de curte, a luat naștere către mijlocul secolului al XII-lea în Germania sudică și în Austria. Menestrelii aparțineau unei pături sociale superioare și cel mai cunoscut poet de *minnesanguri*, din spațiul cultural german, este Walther von der Vogelwiede. Cea mai apreciată poezie a acestui menestrel, este ***Unter den Linden (Sub tei)***. Alte opere fundamentale ale literaturii medievale, ar fi cele două cicluri, al ***Cavalerilor Mesei Rotunde*** sau al lui ***Tristan și Isolda***. Una dintre cele mai

controversate legende este însă, **Povestea Graalului**.

Printre poeții medievali europeni, amintim truverii (cel mai cunoscut fiind Chrétien de Troyes), și minnesingerii (printre care: Walther von der Vogelweide și Wolfram von Eschenbach).

François Villon (c.1431 - c.1474) a fost cea mai mare personalitate a liricii medievale franceze. Opera sa oferă o imagine viu colorată a vieții din a doua jumătate a secolului al XV-lea. Dar principala valoare a creației sale constă în caracterul ei de autentică și tulburătoare confesiune a omului medieval.

Cel mai cunoscut poet european din Evul Mediu, este Dante Alighieri (1265-1321), politician italian și filosof. A scris **Viața nouă**, creație în versuri și în proză, inspirată de iubirea pe care i-o purta lui Beatrice, tratate filosofice, politice și literare, cum ar fi **Ospățul**, **Monarhia**, dar cea mai reprezentativă operă, atât pentru literatura medievală, cât și pentru cea universală, este **Divina comedie**, o capodoperă în trei părți, așa cum poetul le-a parcurs: **Infernul**, **Purgatoriul** și **Paradisul**.

Putem vorbi și despre literatura medievală româna, dar fără prea multe exemple, deoarece în spațiul românesc, epoca medievală s-a manifestat altfel decât în restul Europei. Nu s-au cultivat nici

poemele eroice, nici poezia menestrelilor și trubadurilor, nici genul *fablău* (un fel de *snoavă* ce se încheie cu o morală), sau teatrul misterelor, farselor și miracolelor, ci au avut o mare răspândire romanele cavaleriești, cele care evocau viețile sfinților și apocrifele religioase. În Evul Mediu, majoritatea cărților se scriau în slavonă. În pofida acestui fapt, cel mai vechi document scris în limba română, este epistola din anul 1521, aparținându-i lui Neacșu de la Câmpulung. Acest document era, de fapt, o scrisoare trimisa lui Benkner.

Majoritatea scriitorilor din Evul Mediu, au fost cronicari, precum: Ion Neculce, Grigore Ureche, Miron Costin. De pildă, Grigore Ureche a scris **Letopisețul Țării Moldovei**, cronică scrisă cu scopul conservării evenimentelor istorice. Alte opere reprezentative au fost scrise de Varlaam Moțoc, mitropolitul Moldovei, fiind considerat de criticul Nicolae Manolescu, „primul nostru povestitor”.

Literatura românească de limba slavonă, a reținut câteva lucrări de morală creștină, cărți populare sau lucrări ale marilor monahi și înțelepți asceți, conținând norme, principii și pilde pentru formarea bunului creștin, sau pentru viața ascetică și desăvârșirea spirituală, texte cu largă circulație în cultura română veche: romanul **Varlaam și Ioasaf**, în prima

traducere, aparținând lui Udriște Năsturel, reluată într-o copie mai târzie cu câteva decenii în ms. rom. 588 (c. 1670), *Dioptra* lui Vitalie de la Dubna, tradusă pentru prima dată, de Staico Grămăticul, la sfârșitul secolului al XVII-lea (ms. rom. 2341), *Scara dumnezeiescului urcuș* a Sf. Ioan Sinaitul, în prima sa traducere de la începutul aceluiași secol (ms. rom. 5419), și într-o altă versiune din epoca brâncovenească (1693), păstrată în manuscrisul 2512, *Filocalia*, în prima variantă românească datând din 1769 (ms. rom. 2597).

Cu siguranță, știm deja, că toată literatura veche se învârte în jurul scrierilor sapiențiale, moralizatoare, parenetice, că ne vorbește despre valori, despre iubire, despre viață și lume, chiar despre macro și micro universul în care trăim, dar ceea ce m-a izbit cu adevărat a fost valoarea pe care o atribuie LECTURII. Pare de necrezut, dar se pare că într-un Ev Mediu întunecat, printre toate valorile propuse de Biserică, își face loc și valoarea lecturii. Cel mai frumos și convingător vorbește despre lectură Miron Costin : "Cu cetitul facem fericită viața."

Dintre operele literaturii noastre medievale, asupra *Învățăturilor lui Neagoe Basarab*, s-a scris probabil cel mai mult, discutându-se o vreme mai mult problema paternității operei, decât a

conținutului. Literatura medievală este înțeleasă ca o uniune a cel puțin două domenii: creștinism și eroism. Cultura română a fost puternic influențată de creștinism de la începuturile sale, chiar *Sfântul Apostol Andrei Cel dintâi chemat* fiind propovăduitor al Sfintei Scripturi, în aceste locuri. Cu toate acestea, primele scrieri religioase apar aduse în țară, de către slavi. De aceea, cele mai devreme efectuate traduceri ale cărților în limba română, au fost textele religioase ale Bisericii Slavone ale secolului al XV-lea. *Psaltirea Scheiană, Psaltirea Voronețeană, Psaltirea Hurmuzaki și Codicele Voronețean* sunt texte rotacizante, a căror traducere a fost alcătuită în partea sud-vestică a țării, iar copiile au fost efectuate în Moldova.

Se poate spune că poeții medievali nu au neglijat nici o emoție, au vorbit despre tot ce simte un om. Cele mai trainice poezii au fost apreciate în epocă, mai ales pentru folosul pe care îl aduceau: erau, în primul rând, educative și puteau transmite cu ușurință credințe și informații (datorită rimei și ritmului), fără a necesita înțelegerea prealabilă a mesajului. Aceasta și deoarece sentimentele descrise sau asociațiile făcute, nu diferă de cele pe care le avem astăzi. Tradiția medievală a stabilizat folosirea rațiunii drept cea mai importantă

unealtă a cunoașterii umane. O asemenea perioadă, când s-au cristalizat miturile și tradițiile Europei Occidentale, când s-au cules primele legende locale și s-au alcătuit primele baze de folclor, iar istoria a început să fie scrisă sistematic și cronologic de

cronicarii din castele și mănăstiri, nu avea cum să nu marcheze profund literatura actuală.

DEBUT LITERAR

Burlacu Sabina - Clasa a IX-a C, Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” Mizil

Dansez. Dansez cu ecoul pașilor mei, dansez cu umbra mea.

*În întuneric, într-o spulberare de **idealuri**...*

Dansez cu păpușa anilor mei trecuți.

În lumina stinsă a ultimei stele...

Dansez cu nebunie. Mă agăț de marginile tăioase ale vieții cu disperare.

Mă îndoii, mă arunc, mă sfâșii, mă zdrobesc.

Sunt sânge. Sunt plină, plină, goală, goală de sânge.

și totuși... și totuși e liniște. E o liniște mormântală.

Tu...

lui Nichita Stănescu

Luminat, revoltător, întunecat și veșnic.

Infinit înstelat și

golit

Dans nocturn

Sunt mută și sângele scrie în urma mea tot ce nu pot rosti.

Vorbesc cu glasul florilor născute pe liniștea mea,

Vorbesc prin dansul meu, prin ruperea mea...

Rupere de carne, de suflet, de lumină, rupere în întuneric.

Mă arunc lovindu-mă de pereții tăcerii mele,

Caut fereastra spre noapte, spre noaptea parfumată

de afară, spre noaptea înstelată, pură, de afară.

Mă arunc spre noaptea asta muritoare,

Ca să scap de noaptea veșnică din mine.

Când sufletul...

de lacrimi dulci, grele și înțepătoare,

strigând, urlând, râzând,

nebun.

Cer mirosind a nemărginire,

albastru și sclipitor,
 verde și proaspăt,
 gri și răcnind,
 roșu și îndrăgostit
 de lume,
 de naștere,
 de moarte,
 de iubire,
 de alb, alb...
 Lumină răscolindu-mi întunericul.
 Drog risipitor de corp,
 carne și oase tremurând în suflet.
 și te voi numi, nimicule, golule, muritorule.
 Te voi numi: TU, Doamne,
 Creator al poeziei.
 „De moarte nu mi-e teamă că ea este lumină
 puternică și caldă”- Iulia Hașdeu

E greșit oare să iubesc pământul, dar să
 vreau să mă desprind de el?
 E greșit să vreau ca Soarele să-mi lumineze
 trupul nevrednic,
 dar sufletul să-mi tânjească după noapte?
 E greșit să râd la cer, când cerul mă alungă?
 Să iubesc strălucirea stelelor, dar să mă
 vreau lipsită de orice strălucire?
 Corpul meu păcătuiește, tânjind după aer
 când sufletul meu moare?
 E greșit să mă avânt spre lumi necunoscute,
 Când am înțeles prea mult, nimic și degeaba,
 din lumea asta?
 Nu e greșit, nu e greșit...
 Și mă arunc în gol.
 și corpul meu e iertat de păcate.

Geamăt

„ Aievea nu și nici cu-nchipuirea
 Eu munții nu-i mai simt cum îi simțeam
 În vremea unor basme petrecute
 Când se făcea că un copil eram."-N. Labiș
 Plâng. Plâng ca după o revedere.
 Plâng și mă las absorbită de fererastra
 deschisă spre eternitate.
 Plâng și simt cum lacrimile mi se transformă
 în sevă.
 Cum gândurile îmi sunt invadate de verde.
 Și sufletul de alb.
 Și iubirea mea e dureroasă,

căci, deși sufletul meu e de copil, corpul nu i
 se supune.
 Și nu mai pot îmbrățișa florile și nu mai pot
 adormi legănată de vânt,
 Și nu mă mai pot spăla în soare.
 Doar sufletul meu își mai zbiară uitarea și
 dorul.
 Dar zborul lui spre cer se lovește de carnea
 mea neiertătoare.
 Deschid fereastra.
 Dar corpul meu nu zboară spre cer.

Eminescu – un om, un înger

Privește-ți țara. Privește-ți dragostea
 îngropată de vie.
 Îngropată în uitare și nepăsare. Privește-ți
 Luceafărul cum se stinge de dor.
 Locul tău e în Lumină.
 Sângele ce curgea în venele tale e seva din
 trunchiurile copacilor, e zbuciumul mării, e
 plânsetul mamelor.
 Sângele tău, stea căzătoare.
 Sânge dureros și viu ce înflorește în flori de
 tei.

Flori de tei...parfumul sufletului tău.
 Țara ta nu a putut să-și iubească lumina,
 Lucefere și „ te-ai rupt din locul tău de sus,
 pierind mai multe zile", dar te-ai întors,
 lăsând în urma ta iubire.
 Lăsând în urma ta o dreptate neînțeleasă ai o
 sclipire nemuritoare
 Și o dorință arzătoare de-a fi om, nu înger.
 „Din haos, Doamne, am apărut/și m-aș
 întoarce-n haos".

REGELE FERDINAND

Dragomir Cătălina, bibliotecar Colegiul „Ferdinand I”, com. Măneciu

Născut la data de 24 august 1865, Prințul Ferdinand Viktor Albert Meinrad von Hohenzollern-Sigmaringen, pe numele său nobiliar complet, era de fapt, fiul Principelui Leopold de Hohenzollern-Sigmaringen, fratele mai mare al Regelui Carol I de Hohenzollern-Sigmaringen, primul rege al României. Ferdinand a ajuns la tron, printr-o conjunctură de familie avantajoasă, peste care s-a suprapus și importanța continuității statului român sub forma de regat, într-un context politic internațional, deosebit de instabil. La vârsta de doar 19 ani, Prințul Ferdinand a venit pentru prima oară în România, la acea dată, regatul român fiind compus doar din provinciile istorice ale Moldovei și Munteniei, unite la data de 24 ianuarie 1859, sub sceptrul lui Alexandru Ioan Cuza, primul și singurul domnitor autohton al României moderne.

Ferdinand devine moștenitor al coroanei regale a României, încă din anul 1888, după ce, atât tatăl, cât și fratele său mai mare, renunțaseră la tron. La data de 10 ianuarie 1893, se însoară cu Maria de Edinburgh.

Data de 10 octombrie 1914, avea să rămână în cronologia României, drept momentul în care monarhia avea să se consolideze prin prezența celui de-al doilea rege al statului român modern. La vârsta de 49 ani, Ferdinand I devine rege al României, depunând jurământul solemn și luându-și în

fața țării angajamentul: că va fi un "bun român". Ferdinand a iubit România și poporul român. Din admirație și respect pentru religia națională a romanilor,

Ferdinand renunță la cultul catolic și se botează de bunăvoie, creștin-ortodox, pentru a fi în rând cu țara și poporul său.

Personalitatea sa este strâns legată de momentul Marii Uniri, precum și de definitivarea acelei Români Mari, la care visăm cu toții și de care ne aducem aminte cu emoție. Om de o vastă cultură, poliglot și botanist pasionat, Regele Ferdinand a fost sincer dedicat românilor, sub cărmuirea sa, înregistrându-se cea mai înfloritoare perioadă a statului românesc modern.

Regele Ferdinand se afla aproape tot timpul pe front, mânca în fugă, dormea puțin, lucra fără oprire, ore și ore în șir, zile și zile la rând. Muncea de altfel, mult și în vreme de pace. Români îi datorează enorm acestui rege erudit, curajos fără emfază, modest.

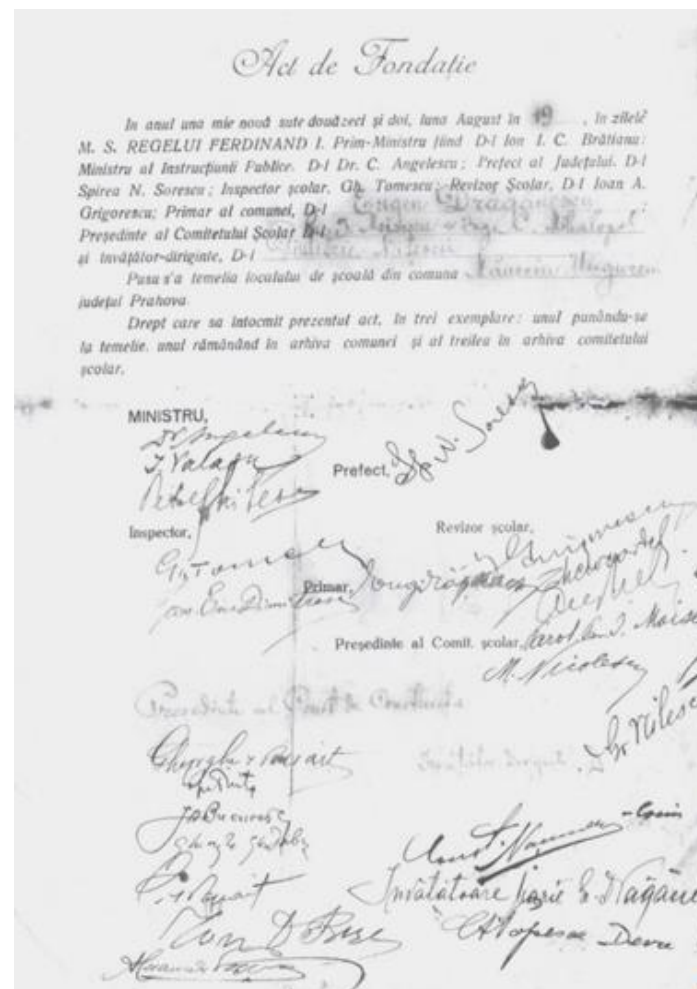
În anul 1922, pe data de 15 octombrie, Ferdinand este încoronat Rege al României Mari, la Alba Iulia, orașul care avea să trăiască a doua Mare Unire. Regele a fost cu adevărat un "bun român", așa cum a jurat în momentul încoronării sale. A înfăptuit reforma agrară împărțind pământ țăranilor, prioritate având veteranii de război și familiile celor căzuți în războiul pentru reîntregirea țării. În urma acestei măsuri, Ferdinand își adaugă renumelor

de "Lealul" și "Întregitorul" și pe cel de "Rege al Țăranilor".

La doar 62 de ani, după o domnie ce s-a întins peste 13 ani tumultuoși pentru istoria României, Ferdinand moare în urma unui cancer de colon, fiind înmormântat la Curtea de Argeș alături de Regele Carol I și Regina Elisabeta. În timpul scurtei sale domnii, Romania a atins un nivel de dezvoltare nemaiîntâlnit până atunci. Agricultură era o forță, țara noastră fiind supranumită "Grâнарul Europei". Se dezvoltă comerțul concomitent cu exploatarea zăcămintelor de petrol, economia țării noastre fiind printre cele mai puternice și stabile din întreaga lume, totul sub conducerea unui rege care, între problemele personale și războaiele care au răvășit țara, a găsit totuși timp să se dedice și științei și cunoașterii, fiind președinte și protector al Academiei Române, din 1914, până la trecerea sa la cele veșnice.

Semnificativ pentru înțelegerea personalității regelui Ferdinand, este și portretul schițat de Nicolae Iorga: „ca tânăr, se poate spune că însușirea caracteristică a principelui Ferdinand era o extremă modestie amestecată cu o timiditate aproape chinuitoare. Foarte curtenitor și politicos, se ferea totdeauna de a jigni sentimentele cuiva și ceda terenul chiar când cunoștea subiectul în discuție mai bine decât cei cu care discuta. Îi plăcea singurătatea, natura și arta. Urând orice pompă și ceremonie zadarnică, moștenise totuși de la mama sa o sfioasă mândrie unită cu un respect german pentru legi și forme. Disciplina cea mai absolută fusese principala linie a educației sale și un simț de datorie care i-a rămas în toată viața, ajutându-i neînduplecat să biruie sentimentele lui personale, neîngăduindu-le

vreodată să se pună la mijloc între dânsul și ce trebuia să facă. Blând, fără egoism, cei ce-l

cunoșteau adânc îl iubeau”.

Atribuirea patronimului „Ferdinand I”, Colegiului din comuna Măneciu, este motivată de *Actul de fundație*, găsit în temeliea clădirii. Acesta a fost descoperit în anul 2015, când s-a început reabilitarea Școala Monument, cu fonduri europene.

Actul datează din anul 1922, și a fost găsit într-o sticlă de șampanie. Se pot descifra iscăliturile ministrului Instrucțiunii Publice, Dr. C. Angelescu, prefectul județului, Spirea N. Sorescu, inspectorul școlar, Gh. Tomescu, revizorul școlar, I. Grigorescu și ale altor personalități județene și locale.

Arhitect al clădirii, a fost renumitul Toma I. Socolescu.

INDEX AUTORI

<i>Burlacu Sabina</i>	pg. 50
<i>Cîrciu Carmen-Maria</i>	pg. 27
<i>Dragomir Cătălina</i>	pg. 53
<i>Dumitrache Lavinia Elena</i>	pg. 40, 43
<i>Ene Mihaela</i>	pg. 13
<i>Firan Alina Mihaela</i>	pg. 31
<i>Huțanu Veronica</i>	pg. 9
<i>Ioniță Alexandra</i>	pg. 8
<i>Năstase-Alexandru Clementina</i>	pg. 20
<i>Minea Elena</i>	pg. 22, 46
<i>Moise Andreea-Ștefania</i>	pg. 35
<i>Mocanu Silvana</i>	pg. 38
<i>Monea Dana</i>	pg. 37
<i>Neculai Nicolette</i>	pg. 41
<i>Niculescu Mihaela-Oana</i>	pg. 3
<i>Păun Mihaela</i>	pg. 34
<i>Petrișor Minodora</i>	pg. 34
<i>Ploscaru Georgeta-Camelia</i>	pg. 16
<i>Săceanu Laura</i>	pg. 20
<i>Vasile Elena</i>	pg. 7
<i>Vlad Adriana</i>	pg. 34

COLECTIVUL REDACȚIEI INFO PH NR. 8 / Mai 2020:

- **COORDONATOR:**
  - ❖ **Mihaela-Oana Niculescu, bibliotecar Casa Corpului Didactic Prahova;**
- **REDACTARE, TEHNOREDACTARE:**
  - ❖ **Mihaela-Oana Niculescu, bibliotecar Casa Corpului Didactic Prahova;**
  - ❖ **Clementina Alexandru-Năstase, bibliotecar Școala Gimnazială „George Emil Palade”, mun. Ploiești;**
- **ADRESA REDACȚIEI:**

Biblioteca Casei Corpului Didactic Prahova, Ploiești, Strada Democrație Nr. 35;
- **ADRESA EDITURII CCD PRAHOVA:**

Ploiești, Strada Democrație Nr. 35;
- **TELEFON / FAX: 0244/577.338**
- **Web: www.ccdph.ro**

